

Hồi 1

Người Đến Trong Tuyết

Những bông tuyết trắng phủ xuống kinh Thành Trường An, kết tạo nên một không gian ảm đạm và ẩm ướt. Trong tiết trời như vậy chẳng một ai muốn bước chân ra khỏi nhà nếu như chẳng có chuyện cần cấp bách. Thế nhưng trước cửa tòa đại tổng đàn "Kim Tiền Bang", có một thiếu niên vận áo tơ đứng đội tuyết, chấp nhận cái giá rét của trời đông, thỉnh thoảng lại run mình khi có một ngọn gió lùa qua.

Gã đại hán trong tòa tổng đàn Kim Tiền Bang bước ra, tiến thẳng đến trước mặt thiếu niên, gắt giọng nói:

- Tiểu tử... Bang chủ không tiếp người... Hãy đi đi.

Gã đại hán vừa nói vừa nhét nén bạc vào tay thiếu niên.

Y nói tiếp:

- Bang chủ bố thí cho người một nén bạc đó.

Nhìn nén bạc trên tay, đôi chân mày thiếu niên chau lại. Y nhìn gã đại hán từ tốn nói:

- Đại ca... Trương Quảng không phải đến Kim Tiền Bang đội tuyết chấp nhận cái giá rét, buốt da, buốt thịt để cầu xin của bố trí một nén bạc.

Mặt gã đại hán sa sầm. Y gắt giọng

- Trương tiểu tử... Thế mục đích của người đến Kim Tiền Bang là gì nào?

Diễm nụ cười giả lả, Trương Quảng ôn nhu nói:

- Tiểu đệ đem đến cho Kim Tiền Bang một báu vật vô giá.

Gã đại hán nhìn Trương Quảng chằm chằm. Y nghiêm giọng hỏi

- Tiểu tử mang đến cho Kim Tiền Bang báu vật vô giá. Đó là báu vật gì nào? Bí kíp võ công hay ngọc dạ minh châu có giá trị liên thành?

- Không là bí kíp võ công cũng không là báu vật liên thành. Nhưng báu vật của Trương Quảng đem đến cho Kim tiền bang có thể giúp Kim Tiền Bang độc bá võ lâm.

- Tiểu tử có ngoa ngôn không đó?

Trương Quảng nhún vai, vuốt mũi rồi nói:

- Trương tiểu đệ nghe tiếng tăm của Kim Tiền bang chủ nên mới tìm đến... thiên hạ đồn đãi bang chủ Kim Tiền Bang là anh hùng hào kiệt lại biết nhìn xa trông rộng có chí hơn người mới len lỏi đến Trường An này... Nếu không có những lời đồn đãi kia, Trương Quảng đã chắc đến đây làm gì

- Thôi được rồi... Trương tiểu tử có thể cho Lục Tần mở đây xem báu vật của người?

Trương quảng nhìn Lục Tần lắc đầu:

- Báu vật Trương Quảng muốn trao không phải đưa cho người nào cũng được. Chỉ những người biết nhìn xa trông rộng mới thấy được giá trị của báu vật đó. Trương Quảng chỉ có thể trao báu vật kia cho Kim Tiền Bang chủ mà thôi. Nếu không gặp bang chủ, Trương Quảng không thể trao cho người nào được.

Mặt của Lục Tần đành hẩn lại.

- Kể cả Lục mỗ, Trương tiểu tử cũng không trao?

Trương Quảng thần nhiên gật đầu:

- Trương tiểu đệ sẽ không trao báu vật đó cho bất cứ ai.

Lục Tần nheo mày xua tay:

- Trương tiểu tử... Người nói vậy là có ý xúc phạm Lục mỗ rồi đấy... Người có thể đi được rồi. Lục mỗ không muốn thấy mặt của Trương tiểu tử đâu.

Lục Tần xua tay.

- Người đi đi. Đừng có đứng đây nữa... Vô ích thôi.

- Lục đại ca không cho tiểu đệ vào gặp bang chủ ư?

Hừ nhạt một tiếng, Lục Tần gần giọng nói:

- Kim Tiền bang chủ không muốn tiếp hạng cùng đinh khố rách như Trương tiểu tử.

- Lục đại ca có hối tiếc tới lời nói này không?

Cười khẩy. Lục Tần nói:

- Với Trương Tiểu Tử... Lục mỗ chẳng thấy hối tiếc gì cả.

Điểm nụ cười mỉm, Trương Quảng nói:

- Tiểu đệ cảm thấy hối tiếc cho Kim Tiền Bang. Nếu như sau này bang chủ biết được Lục huynh là người đã đuổi Trương Quảng đi. E rằng người sẽ quả trách Lục huynh đó.

Trương Quảng nói rồi ôm quyền xá Lục Tần.

- Cáo từ...

Trương Quảng xá rồi tra lại nén bạc cho Lục Tần. Lục Tần chau mày nói:

- Trương tiểu tử... Người không nhận nén bạc này ư?

- Trương Quảng đã nói rồi... Trương Quảng đến Kim Tiền Bang không phải để xin của bố thí. Kim Tiền Bang có hàng bao nhiêu ngàn lượng thì nén bạc này có đáng gì với Trương Quảng- Cáo từ.

Trương Quảng nói rồi quay bước. Y dợm bỏ đi thì từ trong đại đường một bang chủ Kim Tiền Bang bước ra.

Lục Tần vừa thấy bang chủ liền quay lại thành kính ôm quyền xá.

- Bang chủ...

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu, vuốt râu nhìn Trương Quảng.

- Trương tiểu tử đứng lại.

Trương Quảng dừng bước, rồi lại ôm quyền xá.

- Tại hạ Trương Quảng.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Bốn bang chủ biết.
 - Hóa ra tôn giá đây là bang chủ Kim Tiền Bang... Trương Quảng không biết, mong bang chủ miễn thứ cho tội thất kính.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu nhìn Trương Quảng từ đầu đến chân. Y trầm giọng nói:

- Bốn bang chủ đã nghe Trương tiểu tử nói tất cả với Lục quản gia rồi.

Thượng Quan Nghi ve cằm:

- Trương tiểu tử đã đứng đây bao nhiêu lâu rồi?

Trương Quảng suy nghĩ rồi nói:

- Thời gian lâu hay mau không là gì với Trương Quảng cả, chỉ sợ không gặp được bang chủ thôi.

- Bốn bang chủ đã có ở đây... Trương tiểu tử có gì muốn nói không?

Trương Quảng buông tiếng thở dài. Y nhìn lên bầu trời đang đổ tuyết trắng xóa, rồi nhìn lại Thượng Quan Nghi từ tốn nói:

- Bang chủ nghĩ chúng ta nói chuyện ở đây có tiện không?

Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười lên khanh khách. Lão cười mà hai gò má chảy xệ cứ nháy giần giật. Đôi gò má núc ních của Thượng Quan Nghi đập vào mắt Trương Quảng. Chẳng biết đôi gò má của vị bang chủ Kim Tiền Bang tác động thế nào đến Trương Quảng mà chân diện bất giác đánh hắt lại.

Thượng Quan Nghi cắt ngang tràng tiểu ngạo, trầm giọng nói:

- Bốn bang chủ mời Trương tiểu tử vào trong được chứ?

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ bang chủ.

Hai người bước vào trong đại đường Kim Tiền Bang. Trong đại đường Kim Tiền Bang đầy những vật dụng quý giá mà bất cứ một gã trộm đạo nào nhìn qua hẳn đều phải thêm muốn.

Thượng Quan Nghi cầm lấy con kỳ lân bằng ngọc lưu ly đưa lên mắt ngắm nghía rồi thản nhiên nói:

- Con kỳ lân này của bốn bang chủ có giá trị những vài vạn lạng kim lượng. Nó là báu vật của vua Tần để lại... Không biết báu vật của tiểu tử có hơn con kỳ lân này không?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Con kỳ lân bằng ngọc thạch trên tay bang chủ đúng là báu vật thật... Nó có giá vạn lạng kim lượng, nhưng cũng chỉ để bang chủ ngắm nhìn thôi.

Trương Quảng mỉm cười nhìn Thượng Quan Nghi nói tiếp:

- Một báu vật chỉ để ngắm nhìn thì đâu thể bì với báu vật của Trương Quảng.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Trương Quảng:

- Thế báu vật của Trương tiểu tử là gì nào?

- Bang chủ muốn biết báu vật của Trương Quảng là gì, trước tiên Trương Quảng muốn mượn hỏi bang chủ một vài câu.

Đôi chân mày Thượng Quan Nghi thoát nhú lại.

- Được... tiểu tử cứ hỏi.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tiểu bối nghe thiên hạ đồn đãi, Kim Tiền bang chủ là anh hùng hào kiệt... Lại biết nhìn xa trông rộng... Không biết lời đồn đãi đó có đúng hay không?

Thượng Quan Nghi cười khẩy rồi nói:

- Bốn bang chủ không phủ nhận cũng không khẳng định lời nói của thiên hạ đúng hay không đúng. Nhưng bốn bang chủ có thể nói: Nếu Kim Tiền bang chỉ là bang phái hữu danh vô thực thì thiên hạ chẳng quan tâm đến làm gì.

- Vậy bang chủ nghĩ đến sự nghiệp võ lâm của Kim Tiền bang hay chỉ nghĩ đến những báu vật có giá trị vạn lạng kim lượng?

- Tiểu tử hỏi bốn bang chủ như vậy có ý gì?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Bang chủ... trên võ lâm, mặc dù Kim Tiền bang uy danh chấn động giang hồ. Khắp cõi trung nguyên đều biết đến Kim Tiền bang. Nhưng Kim Tiền bang chưa phải là thiên hạ đệ nhất bang. Ngoài Kim Tiền bang còn có Thiết Y bang, Thần Phục bang, Vạn Mã bang, Kim Long bang và hơn cả Kim Tiền bang còn có cả Cái bang.

Trương Quảng ôm quyền xá Thượng Quan Nghi:

- Trương Quảng mạo phạm nói ra điều này mong bang chủ miễn thứ.

- Cứ nói.

- Mặc dù Kim Tiền bang có vô khối ngân lượng, nhưng nếu so với Cái bang... Mặc dù là một bang của những kẻ khát thực nhưng trong võ lâm giang hồ vẫn tôn Cái bang là thiên hạ đệ nhất bang...

- Bốn bang chủ không quan tâm đến điều đó.

Trương Quảng cau mày.

- Tại sao bang chủ lại không quan tâm được nhỉ? Cho dù Kim Tiền bang có ngân lượng nhưng thử hỏi bang chủ có giữ mãi được số kim lượng kia không? Cổ nhân nói: Ngân lượng chỉ là vật ngoại thân.

Khoanh tay trước ngực Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Thế tiểu tử có ý gì nào?

- Tiểu bối không dám nói ra ý của mình. Nếu bang chủ chưa cho phép nói.

Nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng, Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Bốn bang chủ cho phép người nói.

- Nếu bang chủ cho phép Trương Quảng sẽ nói.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Trương Quảng trầm giọng nói:

- Ngoài những bang phái Trương Quảng đã nói ra, trên võ lâm giang hồ còn những giáo, những phái lớn khác như Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi, Hằng Sơn.

Chấp tay sau lưng, Trương Quảng nhìn Thượng Quan Nghi như thể dò xét thái độ của vị bang chủ nứt tiếng giang hồ về ngân lượng rồi ôn nhu nói tiếp:

- Nói về môn phái thì có Đường môn, Thiên môn... Đường Lang Môn. Tất cả các phái các bang, các môn đều muốn trở thành môn phái bang hội độc bá võ lâm. Không biết văn bối nói có đúng không, nhưng bản chất của võ lâm giang hồ là như vậy. Thử hỏi một ngày nào đó một môn phái hay bang hội nào đó độc bá võ lâm thì bang chủ có giữ được số ngân lượng trong tay không nhỉ?

Chân diện của Thượng Quan Nghi sa sầm.

- Trương tiểu tử nói ra những điều đó có ý gì?

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Hồi đó Hán cao tổ không có chí lớn, thì mãi mãi vẫn chỉ là một Đình trưởng tầm thường. Có lẽ sử sách không bao giờ nhắc đến Hán cao tổ.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Bốn bang chủ không ngờ tiểu tử còn nhỏ tuổi lại chẳng có danh tiếng gì nhưng kiến văn lại uyên bác khó lường.

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ bang chủ!

Trương Quảng nhìn Thượng Quan Nghi, ôn nhu nói tiếp:

- Văn bối rất tâm đắc câu nói của Hán cao tổ.

- Hán Cao tổ đã nói gì?

- So với Trương Tư Phong tiên sinh. Hán Cao tổ mưu lược không thể sánh bằng. So với Hàn Tín thì lại không thể bì được. Nhưng Hán Cao tổ vẫn tạo được nghiệp đế vì người biết dùng người. Nói ra điều đó Trương Quảng có ý nói với bang chủ... Hán Cao Tổ có thể dựng được nghiệp đế làm chủ thiên hạ, sao Kim Tiền Bang không dựng được đại nghiệp độc bá võ lâm?

Mắt của Thượng Quan Nghi sa sầm.

- Ý của Trương tiểu tử muốn Kim Tiền bang của Thượng Quan Nghi độc bá võ lâm?

Trương Quảng gật đầu.

- Không sai. Kim Tiền bang chỉ có độc bá võ lâm mới có thể giữ cơ nghiệp của bang chủ trường tồn. Võ lâm giang hồ tất có những môn phái lớn có ý như văn bối... Nhưng thời cơ chưa đến thôi. Văn bối còn có thể cam đoan với bang chủ một điều...

- Điều gì?

- Tất cả cái bang các phái trong võ lâm giang hồ đều dòm ngó đến Kim Tiền bang. Vì Kim Tiền bang của bang chủ là cái nền để họ thực hiện mục đích độc tôn của mình.

- Sao tiểu tử nói vậy.

Trương Quảng mỉm cười, rồi từ tốn nói:

- Tất cả các bang hội trong võ lâm đều có bí kíp võ công. Nhưng chắc chắn họ không có được cái nền vững chắc như Kim Tiền bang, đó là ngân lượng. Ngân lượng chính là võ công tối thượng mà bang chủ đã không nhìn thấy nó.

Đôi chân mày của Thượng Quan Nghi nhíu lại.

- Bốn bang chủ hỏi người... Thế người sẽ cho bốn bang chủ thứ gì để thực hiện sự nghiệp độc bá võ lâm?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Bang chủ cho văn bối nói.

Thượng Quan Nghi gật đầu.

- Bốn bang chủ muốn nghe người nói.

- Cái mà Trương Quảng đưa đến cho bang chủ để bang chủ thực hiện sự nghiệp độc bá trên chốn võ lâm giang hồ chính là Trương Quảng.

Trương Quảng nói dứt câu, Thượng Quan Nghi ngửa mặt cười khăng khắc. Y cười vang dội, tiếng cười của Thượng Quan Nghi đập vào thính nhĩ Trương Quảng, nhưng tuyệt nhiên không có vẻ biểu lộ gì hiện ra trên chân diện của Trương Quảng.

Chờ cho Thượng Quan Nghi cười dứt, Trương Quảng mới ôm quyền nói:

- Lời của Trương Quảng nực cười lắm hay sao mà bang chủ cười lớn như vậy?

Nhìn Trương Quảng, Thượng Quan Nghi nghiêm giọng nói:

- Trương tiểu tử năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?

- Tại hạ vừa tròn mười tám tuổi.

- Người có danh gì trên chốn giang hồ chưa?

Trương Quảng lắc đầu.

- Tại hạ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Mười tám tuổi, lại là một kẻ vô danh tiểu tốt chẳng có danh gì trên võ lâm giang hồ cả. Thế mà người lại tự cho mình là Trương Lương, Hàn Tín, Người có nghĩ mình nông cuồng không?

- Trương Quảng không nông cuồng...

Tại hạ chỉ có chí tớn. Và muốn cùng bang chủ thực hiện chí lớn đó.

Thượng Quan Nghi lắc đầu:

- Hồ đồ... Trương tiểu tử... người muốn bốn bang chủ xem người là môn khách của Kim Tiền bang thì trước tiên phải cho bốn bang chủ thấy được thực tài của người. Thấy được người là một báu vật có thể giúp bốn bang chủ độc bá võ lâm...

Thở hắt ra một tiếng, Thượng Quan Nghi nói:

- Chỉ một vài lời nói của người, viễn vông, ngạo cuồng thì đâu thể để bốn bang chủ tin. Mà cơ nghiệp Kim Tiền bang đem ra vì vài lời nói đó... Bốn bang chủ không thể mạo hiểm đâu.

Nhìn Trương Quảng, Thượng Quan Nghi cười mỉm rồi nói:

- Tiểu tử tự cho mình là báu vật, nhưng bốn bang chủ chẳng thấy người có chi đáng để gọi là báu vật ca. Phải chi người là Hàn Tín hay Trương Lương... Bốn bang chủ sẵn sàng thỉnh người làm môn khách của Kim Tiền bang... Nhưng rất tiếc...

Trương Quảng ôm quyền từ tốn nói:

- Ngày đó Hán Cao tổ cũng như bang chủ thì khó mà dựng được nghiệp đế.

Trương Quảng ôm quyền xá:

- Có lẽ Trương Quảng và bang chủ không có duyên phận với nhau. Trương Quảng cáo từ.

Trương Quảng toan dậm bước rời đại đường thì Thượng Quan Nghi gọi lại

- Trương tiểu tử...:

- Bang chủ có điều chi muốn chỉ giáo Trương Quảng?

- Khi nào Trương tiểu tử cho bốn bang chủ thấy người đúng là báu vật... Kim Tiền Bang của bốn bang chủ sẽ rộng cửa đón người.

- Vậy bang chủ muốn tại hạ làm gì nào?.

- Làm bất cứ chuyện gì cũng được. Có tiếng có danh, bốn bang chủ mới thỉnh tiểu tử.

Trương Quảng mỉm cười

- Được... Bang chủ đã không rộng cửa đón Trương Quảng vào cửa trước, tại hạ sẽ vào Kim Tiền bang bằng cửa sau vậy. Hy vọng lúc đó, bang chủ sẽ phải bồi tiếp Trương Quảng như thượng khách.

- Bốn bang chủ chờ đến ngày đó. Cáo từ...

Trương Quảng ôm quyền xá. Y nói:

- Cáo từ... hy vọng những lời nói của Trương Quảng hôm nay, bang chủ suy ngẫm đến.

Nói rồi Trương Quảng quay bước ung dung tiến thẳng ra ngoài. Thượng Quan Nghi nhìn sau lưng chàng.

Trương Quảng đi hẩn rồi, Thượng Quan Nghi mới cho vười Lục Tần đến.

Lục Tần ôm quyền khúm núm nói:

- Bang chủ chỉ huấn thuộc nhân.

Thượng Quan Nghi nghiêm giọng hỏi:

- Lục quản gia có biết Trương Quảng tiểu tử là ai chứ?

Lục Tần lắc đầu.

- Bang chủ miễn thứ... thuộc hạ không biết y. Y đã mạo phạm gì bang chủ... Lục Tần sẽ trừng trị gã.

Thượng Quan Nghi lắc đầu.

- Y không mạo phạm gì bốn bang cả. Nhưng Trương Quảng có cái gì rất khác thường khiến bốn bang phải quan tâm. Người hãy bí mật điều tra xem thân thế của y là ai, người địa phương nào... Y đến Trường An và tìm đến Kim Tiền bang với mục đích gì.

- Tuân lệnh bang chủ... thuộc hạ sẽ điều tra.

Thượng Quan Nghi xua tay:

- Đi đi
- Thuộc hạ cáo lui.

Lục Tần đi rồi, Thượng Quan Nghi bước đến cửa sổ. Y dõi mắt nhìn ra ngoài, khoanh tay trước ngực. Thượng Quan Nghi suy nghĩ mông lung về những lời nói của Trương Quảng.

Y nhắm nói:

- Lời nói của Trương tiểu tử cũng đáng để cho ta phải quan tâm.

-- o O o --

Hồi 2

Vô Ảnh Tử Kiếm Lâm Trung Quân

Thị viện "Tuyệt Hoa Lâu" bình nhật luôn tấp nập nhưng hôm nay lại vắng lặng như tờ. Ngồi trong gian chính sảnh chỉ có ba người khách, nhưng cả ba người đó đều có vẻ mặt trang trọng, nặng nề khác hẳn với những khách tìm hoa

Ngoài những nét trang trọng và nặng nề đó, họ có vẻ chờ đợi người nào đó.

Ở Tuyệt Hoa lâu ai mà không biết ba người này. Họ chính là Tam tuyệt thần sát, những cao thủ khét tiếng Trường An. Có chức có phận trong giới võ lâm giang hồ. Tại Tuyệt Hoa lâu, Tam tuyệt thần sát là những chủ nhân đứng phía sau Tầng ma ma.

Nhứt tuyệt Đông Chu bưng chén rượu, nhìn ra ngoài cửa. Ngọn gió đêm đưa chiếc đèn lồng đập vào mắt y. Y nhấp một ngụm rượu rồi nhìn lại Nhị tuyệt Lợi Thế Vân, trầm giọng nói:

- Y có lẽ không đến.

Câu nói này của nhứt tuyệt Đông Chu chẳng biết tác động thế nào đến nhị tuyệt, nhưng vừa nghe xong thì Lợi Thế Vân chau mày. Y gay gắt nói:

- Tam tuyệt thần sát Tuyệt Hoa Lâu không phải ngồi ở đây để ngắm gió đêm. Y tự nhận là Tử kiếm, đến báo hận Tam tuyệt thần sát mà lại không đến ư?

Tam tuyệt Chư Bành hừ nhạt một tiếng.

- Hắn không đến thì hắn đúng là con rùa rúc cổ. Nếu hắn không đến thì ngày mai đích thân tam đệ sẽ đi tìm hỏi tội cái tên Lâm Trung Quân dám hỗn láo này.

Y nói rồi bưng cả chén rượu dốc vào miệng. Đặt chén xuống bàn, Chư Bành đặt tay vào đốc ngọn đại đao. Y nhìn nhứt tuyệt Đông Chu nói:

- Đã lâu lắm rồi, ngọn đại đao của tam đệ chưa được rửa máu ai cả, có lẽ nó cũng đang thèm khát máu người.

Nhị tuyệt cười khẩy nhướn mày nói:

- Thế nào cũng có phần cho tam đệ rửa đao mà.

Y vừa nói đến đây thì từ ngoài cửa một kiếm khách lừng lững bước vào. Y đội nón rộng vành như thể muốn che đậy chân diện của mình.

Tam tuyệt thần sát đồng loạt hướng vào kiếm khách đó.

Gã kiếm khách lẳng lặng cởi chiếc nón rộng vành đặt xuống bàn. Bộ mặt khô khan anh tuấn, nhưng phảng phất nét lạnh lùng, vô cảm đập vào mắt Tam tuyệt thần sát.

Nhứt tuyệt Đông Chu nói:

- Các hạ là Lâm Trung Quân Tử kiếm khách?

Y khẽ gật đầu, nhìn sang Tam tuyệt thần sát ôn nhu nói:

- Còn ba vị đây là Tam tuyệt thần sát Tuyệt Hoa lâu.

Chu Bành gắt giọng tiếp lời.

- Không sai.

Y hừ nhạt một tiếng đánh giọng nói:

- Lâm Trung Quân...Người dám gởi huyết thư khiêu khích Tam Tuyệt thần sát...Người có biết tội của người đáng chết chứ.

Lâm Trung Quân nhìn Tam Tuyệt Chu Bành ôn nhu nói:

- Chư các hạ nên tự hỏi vì sao phải nhận huyết thư của tại hạ chứ không nên thắc mắc điều các hạ vừa hỏi tại hạ.

Tam Tuyệt Chư Bành hừ nhạt toan mở lời thì Nhứt Tuyệt cản y lại.

Nhứt Tuyệt nhìn Lâm Trung Quân, ôn nhu nói:

- Lâm các hạ nói rất đúng Tam tuyệt thần sát chưa từng biết các hạ. Nếu không muốn nói chưa từng quen biết với túc hạ nữa. Các hạ cứ gì lạ gởi huyết thư cho Tam tuyệt thần sát Tuyệt hoa lâu.

Lâm Trung Quân nhìn thẳng vào mặt Nhứt tuyệt Đông Chu. Y lấy trong ngực áo ra ba chiếc chén thủy thần đặc lên bàn.

Rồi lấy tĩnh rượu để sẵn trên bàn chuốc ra ba chiếc chén thủy thần đó. Động tác của Lâm Trung Quân thật chậm rãi và cực kỳ chính xác, chuốc đầy ba chén rượu, Lâm Trung Quân thành khẩn nhắm nhẩm trong miệng. Y khẩn xong rồi mới nhìn lại Tam tuyệt thần sát Tuyệt Hoa lâu.

- Đông Chu tôn giá còn nhớ câu chuyện trong một đêm giá rét giống đêm nay, cách đây đa ba năm, cũng xảy ra tại Tuyệt Hoa lâu này.

Chu Bành nói ngay khi Lâm Trung Quân vừa dứt lời.

- Hê... phải người muốn nhắc đến chuyện ả nha đầu Mạc Tuyết Hương.

Nhìn Chu Bành, Lâm Trung Quân khẽ gật đầu.

- Đúng tại hạ muốn nhắc đến câu chuyện của Mạc Tuyết Hương.

Nhị tuyệt Lợi Thế Vân nói.

- Nói vậy các hạ tự thú nhận có mối quan hệ với ả nha đầu Mạc Tuyết Hương.

Lâm Trung Quân lại gật đầu.

- Không sai.

Lâm Trung Quân nghiêm giọng hỏi.

- Câu chuyện về Mạc Tuyết Hương chắc chắn Tam tuyệt thần sát Tuyệt Hoa lâu không quên.

Chư Bành nói:

- Nếu người muốn nhắc đến câu chuyện của Mạc Tuyết Hương, Chư mỗ sẽ nhắc cho người nghe. Bởi câu chuyện đó Chư mỗ chẳng thể nào quên được. Chỉ có cái chết mới khiến Chư mỗ quên mà thôi

Câu nói của Chư Bành buột Nhứt tuyệt và Nhị tuyệt phải dời mắt nhìn gã.

Lâm Trung Quân ôm quyền hướng về Chư Bành:

- Tại hạ rất muốn nghe câu chuyện đó.

- Vậy người nghe cho rõ đây. Ắc Mạc Tuyết Hương đã tự đem mình đến đây bán cho Tuyết Hoa lâu. Hẳn Chư mỗ không nói ra, người cũng biết Tuyết Hoa lâu là nơi thế nào rồi.

Lâm Trung Quân khẽ gật đầu:

- Tại hạ biết.

- Ắc nha đầu Mạc Tuyết Hương đã bán mình vào Tuyết Hoa Lâu. Lại còn giở chứng không chịu tiếp khách.

Y vẻ cười mỉm rồi nói tiếp:

- Ắc được trời phú cho nhan sắc mặn mà... Và ngón đàn điêu luyện nên ai cũng thích Tuyết Hương cả.

Lâm Trung Quân cướp lời Chư Bành:

- Trong những người thích Mạc Tuyết Hương có cả Tam tuyệt Chư Bành.

Chư Bành phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói.

- Thấy hoa đẹp không ai mà không thích. Chư mỗ cũng là người thích hoa, nhưng phận của Chư mỗ thì có phần có phúc hơn bọn tiểu nhân tầm thường.

- Chư các hạ đã bức ép Tuyết Hương.

Chư Bành lắc đầu:

- Chư mỗ không bức ép nha đầu Tuyết Hương mà muốn hưởng thụ trước bọn khách tìm hoa thôi.

Y nói đến đây thì chau mày, nhăn mặt:

- Thay vì Tuyết Hương phải lấy điều đó làm phần phúc cho mình. Ắc được Chư mỗ để mất đến là phúc phần của ắ... Thế mà ắ lại không nhận phúc phận đó, còn cào cấu vào mặt Chư mỗ.

Chư Bành hừ nhạt một tiếng, buông một câu cộc lốc.

- Ắc đáng chết không chứ.

- Chư các hạ đã giết Tuyết Hương.

- Hừ... Ngọc đại đao của Chư mỗ đâu phải dùng để lấy mạng một ắ chân yếu tay mềm như Mạc Tuyết Hương chứ.

- Nói vậy Tuyết Hương đã tự sát.

Chư Bành gật đầu.

- Ắ đã tự sát.

- Nàng tự sát vì hành động của Chư các hạ.

- Người muốn nghĩ sao cũng được... Nhưng người tìm đến Tam tuyệt thần sát để trả thù cho Mạc Tuyết Hương ư.

Lâm Trung Quân gật đầu.

- Đúng... Tại hạ tìm đến Tam tuyệt thần sát để trả thù cho Mạc Tuyết Hương

Trung Quân nhìn thẳng vào mắt Tam Tuyệt Chư Bành.

- Chư túc hạ sẽ là người chết trước.

- Chư mỗ đang chờ nghe câu nói này của người. Để xem bản lĩnh của người cỡ nào mà tự cho mình là Tử kiếm còn đòi lấy mạng Chư Bành trước nữa. Ngọn đại đao của Chư mỗ bấy lâu nay cũng chưa được mài bằng máu người. Nó như thể một gã lữ hành vô cùng khát nước vậy đó.

Lâm Trung Quân nhìn Chư Bành.

- Vậy chứ túc hạ còn chờ gì mà chưa cho ngọn đại đao của túc hạ tắm máu Lâm Trung Quân.

- Chư mỗ sẽ cho nó được tắm máu và thỏa thê ngay đây thôi.

Chư Bành vừa nói vừa đặt tay vào đốc ngọn đại đao.

Nhứt tuyệt nói:

- Tam đệ... Cẩn thận không được xem thường đối phương.

Chư Bành cười khẩy. Y bưng bầu rượu chúc ra hai chiếc chén của Đông Chu và Lợi Thế Vân rồi nói:

- Đại ca và Nhị ca cứ tự nhiên uống rượu thưởng lãm đường đao của Chư Bành. Mấy hôm nay tam đệ cũng cảm thấy mỗi tay, mỗi chân lăm đây.

Y nói rồi bước ra đứng đối diện với Lâm Trung Quân.

- Người chuẩn bị chết rồi chứ.

- Tại hạ lúc nào cũng chờ đợi cái chết đến vớt mình. Rất mong Chư túc hạ ban tặng cho Lâm Trung Quân một cái chết...

- Được Chư mỗ sẽ ban tặng cho người.

Chư Bành nói dứt câu múa tít ngọn đại đao. Ngọn đại đao nặng không dưới năm mươi cân nhưng trong tay Chư Bành chẳng khác nào một thanh kiếm nhẹ tênh.

Y múa đại đao tỏa ra một màn lưới đao nhoang nhoáng, cùng những âm thanh vù vù.

Trong khi Chư Bành múa đại đao thì Lâm Trung Quân vẫn khoanh tay trước ngực, nhìn đối thủ như thể một kẻ bàng quan đang chú nhãn xem người ta múa võ sơn đông.

Chư Bành bất ngờ thét lên một tiếng thật lớn, vung ngọn đại đao bổ thẳng đến đối phương. Thế đao của gã với uy lực vô cùng mãnh liệt khiến cho bất cứ ai cũng phải e dè khi phải đối mặt với nó. Tại Trường An, đao pháp của Chư Bành đã lấy lừng, nên y mới có ngoại hiệp là Nhứt Dao Đoạn Hồn. Thần lực của gã phối hợp với ngọn binh khí kia, tạo ra một uy lực vô cùng to lớn khó có ai lường hết được.

Lâm Trung Quân chỉ hơi lách bộ qua tránh.

Ngọn đại đao dọc theo đường vòng cung từ trên xuống, chém xả vào một chiếc bàn. Tiện đôi biếc bàn đó. Lâm Trung Quân vẫn khoanh tay trước ngực. Y có vẻ rất ung dung tự tại.

Phát triển một chiêu đao đầy uy lực vũ bão để lấy mạng đối phương nhưng ngọn đại đao của Chư Bành chỉ chém đôi chiếc bàn rồi ghim thủng xuống sàn gạch Tuyệt Hoa Lâu. Khi tấn công huyệt đối phương thì phạm người xuất chiêu cũng phải thu hồi binh khí rồi lại thế khai

cuộc, hoặc phải biến chiêu tiếp theo, nhưng Chư Hành thì không như vậy. Y vẫn đứng dạng chân, tay cầm chắc đốc đao, người hơi khom tới trước.

Y không thu ngọn đại đao về, cũng không biến chiêu tấn công tiếp đối phương của mình.

Thấy sự biến kỳ lạ đó, Đông Chu lẫn Lợi Thế Vân phải cau mày. Cả hai chẳng hề thấy Lâm Trung Quân xuất thủ để đón đỡ đao pháp của Chư Bành, chứ đừng nói là phản xạ chiêu công tập kích ngược lại đối thủ của y.

Nhưng sự bất động của Chư Bành khiến cho Đông Chu và Lợi Thế Vân ngỡ ngàng đã có sự biến xảy ra cho gã tam đệ của họ.

Nhị tuyệt nói:

- Tam đệ Chư Bành. Người làm sao vậy... chết rồi ư...

Lâm Trung Quân nhìn Nhứt tuyệt và Nhị tuyệt ôn nhu nói.

- Y đã chết rồi.

Lời nói của Lâm Trung Quân như thể đánh thức Chư Bành. Y như thế lấy lại thần thức để buông ngọn đại đao rồi đổ sầm đến trước.

- Huych

Thế xác nặng nề của họ Chư nện mạnh xuống sàn gạch, bấy giờ mới có một vòi máu phún ra từ vết hầu gã.

Đông Chu lẫn Lợi Thế Vân mở to mắt hết cỡ nhìn thế xác của Chư Bành. Cả hai cùng bất ngờ và cùng một ý niệm, Lâm Trung Quân đã xuất thủ Tử kiếm tự bao giờ để lấy mạng tam đệ của họ.

Đang ngồi, Đông Chu và Lợi Thế Vân bật đứng lên. Đông Chu nhìn Lâm Trung Quân gần như không chớp mắt. Y buột miệng nói:

- Chẳng lẽ Lâm túc hạ là Vô Ảnh Tử kiếm.

Lâm Trung Quân nhạt nhẽo đáp lời Đông Chu:

- Nhứt tuyệt Đông Chu, tôn giá đã nhận ra tại hạ rồi đó.

Nhị tuyệt Lợi Thế Vân lắc đầu.

- Y... Thật vậy không?

Lâm Trung Quân nhạt nhẽo nói:

- Thật hay không thật nhị vị tôn giá phải cố giữ lấy mạng của mình.

Lợi Thế Vân và Đông Chu đồng loạt rút trường kiếm, nhưng lại thối lùi về sau một bước. Hai người nhìn như thể muốn đóng đinh nhãn quang vào mặt họ Lâm.

Lợi Thế Vân nói:

- Lâm Trung Quân... Nếu các hạ là Vô ảnh tử kiếm thì xem như Lợi mỗ đã tới số bằng như không phải thì người đã tới số vì dám lấy mạng tam đệ Chư Bành.

Lợi Thế Vân hét lớn một tiếng, điểm mũi giày, múa tít trường kiếm lao đến, Lâm Trung Quân gần như lúng túng chẳng biết phản xạ gì. Khi y chớp thấy được bóng kiếm sáng ngời thì vết hầu cũng nhận ra cảm giác rất buốt nóng hổi.

Lợi Thế Vân bất giác đưa tay lên sờ vết hằn mình. Y sờ vết hằn rồi từ từ chìa tay ra trước mặt. Màu đỏ lẫn mùi máu tanh xông vào mũi Nhị tuyệt thần sát Lợi Thế Vân:

Y muốn nói câu gì đó nhưng khí quản như có cái gì chẹn ngang không sao thốt lên được thành lời mà chỉ con phát ra những âm thanh khèn khếch. Cùng với những âm thanh thì cổ họng y phún ra vòi máu tươi đỏ trước mũi giày mình.

Đến lúc này y mới thốt được thành tiếng:

- Ta chết.

Lợi Thế Vân chỉ nói được mỗi một câu cụt lỏn thì đổ sầm như cây chuối bị phát ngang tận gốc.

Cái chết của Nhị tuyệt Lợi Thế Vân khiến Nhứt tuyệt Đông Chu thần thờ cả người. Tam tuyệt chết, y chẳng còn hoài nghi nữa mà đoán chắc như đinh đóng cột, đối thủ của mình cũng chẳng ai xa lạ mà chính là Vô ảnh tử kiếm.

Đoán chắc điều đó, Nhứt tuyệt Đông Chu đâu còn chút dũng lược, và hứng thú giao đấu với Lâm Trung Quân.

Y trở bộ toan lao ra cửa Tuyết Hoa Lâu. Y nhích động thân pháp trước nhưng vẫn không vượt qua được cửa tòa kỹ lâu Tuyết Hoa. Lâm Trung Quân đã đứng chặn ngang ngưỡng cửa khoanh tay trước ngực.

Nhứt tuyệt Đông Chu phải gượng bộ dừng bước. Y thối lại hai bộ hoành kiếm ngang ngực.

Lâm Trung Quân nói:

- Tam tuyệt thần sát Tuyết Hoa Lâu thì hai đã chết... Đông Chu tôn giá định bỏ hai người kia mà giữ mạng mình sao... Để cỗi hư vô chỉ có nhị tuyệt.

Đông Chu miễn cưỡng nói.

- Hai người đã chết rồi... Chẳng lẽ Lâm các hạ còn chưa vừa ý ư?

Ba người chết mới đủ bộ Tam tuyệt thần sát.

- Lâm các hạ muốn lấy mạng của Đông mỗ.

Lâm Trung Quân thần nhiên gật đầu như thể đã quyết định trước rồi và chẳng có điều gì khiến y có thể đổi ý được.

Đông Chu cắn răng trên vào môi dưới.

Lâm Trung Quân nói.

- Đông tôn giá có thể tự chọn cho mình một cái chết mà không cần đến kiếm của tại hạ.

Giọng nói của Lâm Trung Quân thật đều đều nhưng khi lọt vào tai Đông Chu thì lại khiến xương sống của họ Đông gay lạnh. Cảm giác gay lạnh đó khiến y phải rùng mình.

Đông Chu lắc đầu nói:

- Đông mỗ không muốn chết.

- Không được... Đông Chu tôn giá không thể sống được khi hai người kia đã chết... Tại hạ không giết tôn giá thì chắc chắn Nhị tuyệt và Tam tuyệt sẽ cho tại hạ là kẻ bất công.

Tam tuyệt thần sát Tuyệt Hoa Lô đã bức ép Mạc Tuyết Hương đến chỗ chết thì nay cả ba người phải chịu nhận lãnh cái chết từ hành động của mình.

Đông Chu lắc đầu:

- Túc hạ nói sai rồi... Vụ án Mạc Tuyết Hương, Đông mỗ không xen vào... Chỉ có Chư Bành tạo ra vụ huyết án đó, không thể nói cả Tam tuyệt thần sát Tuyệt Hoa Lô.

- Đông Chu tôn giá là Tam tuyệt thần sát. Tại hạ chỉ biết như thế thôi.

Đông Chu rít giọng nói.

- Người buộc Đông Chu phải chết ư? Không cho một sinh lộ nào ư?

Lâm Trung Quân thản nhiên đáp lời:

- Không có sinh lộ cho tôn giá đâu.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Lâm Trung Quân thì Đông Chu chớp động chiêu công. Chiêu công của Đông Chu bất ngờ phát động công đến Lâm Trung Quân.

Nhoáng một cái lão Đông Chu nhứt tuyệt thần sát đã phát triển mười chiêu nhứt nhứt công vào những tử huyệt trên người Lâm Trung Quân, nhưng tuyệt nhiên tất cả những chiêu kiếm của gã như thể trượt vào khoảng không, chẳng thể nào chạm được đến thể pháp của đối phương.

Mười chiêu kiếm của Đông Chu công ra vừa dứt thì một chớp kiếm sáng ngời xuất hiện làm lóa mắt Đông Chu. Mắt lão Đông lóa lên cũng là lúc yết hầu của lão bị kiếm quang của đối phương cắt ngang.

Nhứt tuyệt Đông Chu thối liền ba bộ, lão từ từ buông đốc kiếm ôm lấy yết hầu, mắt mở to hết cỡ nhìn Lâm Trung Quân như thể muốn thu tóm nhận dạng của đối thủ vào hai con người của mình, đang đưa xuống a tỳ với lão.

- Huych...

Đông Chu đổ sầm đến trước. Người lão nảy ngược lên một cái trước khí trút hồn ra khỏi xác.

Sát tử Tam tuyệt thần sát Tuyệt Hoa Lô, Lâm Trung Quân rất dừng đứng như thể họ đã từng làm chuyện giết người này.

Y bước đến bưng ba chén rượu thủy thần rơi xuống sàn gạch, rồi cất ba chén rượu đó vào áo ngực. Đội lại chiếc nón rộng vành, y thản nhiên quay bước chậm rãi tiến ra cửa.

Rời Tuyệt Hoa Lô, Lâm Trung Quân đi thẳng đến khu mộ địa trường An. Trong nhà mồ có ánh bạch lạp hắt ra. Ánh bạch lạp tựa con mắt đêm chờ đợi Vô ảnh tử kiếm Lâm Trung Quân. Y tiến thẳng đến ngôi nhà mồ đi vào trong.

Trên mặt thạch bàn có sẵn một bầu rượu còn ấm nóng. Trung Quân thản nhiên bưng vò rượu chuốc ra chén rồi uống. Y uống liên một lúc ba chén rượu thì một trung phụ ngoài tam tuần từ cửa sau nhà mồ bước ra.

Trung phụ đến bên thạch bàn, chờ cho Vô ảnh tử kiếm đặt chén xuống mặt bàn mới nói:

- Tôn phụ có thể nhận thêm một chuyện làm nữa từ Tăng ma ma.

Trung Quân nhìn Tăng ma ma. Y nhát nhéo nói.

- Mỗi người chỉ có một cơ hội từ Lâm Trung Quân Vô ảnh Tử kiếm thôi. Tại hạ đã làm những gì từ lời thỉnh cầu của Tăng My Nương. Tăng My Nương đã hết cơ hội từ tại hạ.

My Nương nhìn Lâm Trung Quân nói:

- My Nương không ngờ Lâm tôn giá lại hành sự nhanh như vậy, dễ dàng như trở bàn tay.

- Tại hạ đã làm xong cho phu nhân.. Đến phần của tại hạ đòi hỏi ở phu nhân.

- My Nương đã chuẩn bị tất cả cho Lâm Trung Quân, nhưng còn có chuyện thỉnh cầu Trung Quân.

- Hãy giao phần của tại hạ ra trước.

Tăng My Nương khẽ xoay mặt thạch bàn. Một hốc vuông lộ ra trên mặt thạch bàn. Lấy từ trong chiếc hốc đó ra một cuộn ngân phiếu, My Nương đặt lên bàn.

- Mời tôn giá xem qua.

Lâm Trung Quân lắc đầu nói:

- Tại hạ không cần xem qua đâu. Hậu quả như thế nào nếu phần của tại hạ không đủ, phu nhân tự đoán biết.

- My Nương biết.

Trung Quân cho cuộn ngân phiếu vào ngực áo rồi nói:

- Cáo từ!

Y quay bước dậm bỏ đi thì Tăng My Nương gọi lại:

- Lâm tôn giá khoan đi.

Trung Quân dừng bước quay lại:

- Phu nhân có điều gì muốn nói?

- My Nương có một đề nghị muốn nói với tôn giá.

- Phu nhân có đề nghị gì, xin cứ nói.

- Tuyệt Hoa Lâu kể từ hôm nay đã thuộc về Tăng My Nương. My Nương muốn Lâm Trung Quân lưu lại Tuyệt Hoa Lâu với My Nương. Tất cả những gì của My Nương sẽ thuộc về Lâm Trung Quân.

Điểm một nụ cười mỉm cầu tình, Tăng My Nương nói tiếp.

- Sự kết hợp và thỉnh mời này Tăng My Nương không đòi hỏi gì ở Lâm Trung Quân cả. Chỉ cần Lâm Trung Quân lưu lại Tuyệt hoa lâu là đủ rồi.

Lâm Trung Quân ôm quyền:

- Lời thỉnh mời của phu nhân quả là hào phóng. Nhưng rất tiếc Lâm mỗ không nhận lời được

My Nương buột miệng hỏi.

- Tại sao?

Y nhìn thẳng vào mặt Tăng My Nương

- Chức nghiệp của tại hạ gắn liền với thanh kiếm chết chứ không gắn với tòa Tuyệt hoa lâu của phu nhân. Cáo từ.

Nói dứt câu Lâm Trung Quân xoay bước tiến thẳng ra cửa.

Tằng My Nương vội vã bước theo sau lưng lâm Trung Quân. Vừa đi Tăng My Nương vừa nói.

- Lâm công tử hãy suy nghĩ lại... Tăng My Nương có thể cho Lâm công tử nhiều thứ mà những ngoài khác không thể cho.

Lâm Trung Quân cau mày. Y dừng bước nhìn lại Tăng My Nương

- Chúc phận tại hạ đã làm cho Tăng My Nương thì đã làm rồi. Tăng My Nương phu nhân còn đòi hỏi gì ở tại hạ nữa.

My Nương lắc đầu.

- My Nương không đòi hỏi gì ở Lâm công tử nữa đâu.

- Thế thì đâu còn gì để Tăng phu nhân níu chân tại hạ.

Tằng My Nương nghe Lâm Trung Quân nói câu này, vẻ bối rối hiện ra mặt. My Nương miễn cưỡng nói:

- My Nương không đòi hỏi gì ở Lâm công tử mà chỉ muốn Lâm công tử ở lại Tuyệt hoa lâu cùng chung hưởng thành quả với My Nương mà thôi.

Lâm Trung Quân nhìn thẳng vào mắt My Nương.

- Ở tuyệt hoa lâu có cái gì để lưu chân tại hạ.

- Nếu Lâm Công tử muốn bất cứ cái gì ở Tuyệt hoa lâu thì tất cả những thứ đó đều thuộc về Lâm công tử.

Lâm Trung Quân nheo mày. Y nghiêm giọng nói:

- Nếu tại hạ muốn cả Tăng My Nương phu nhân thì sao?

Đôi lông mày của My Nương thoát ửng hồng e thẹn. Vẻ bên lên thoát hiện ra mặt, My Nương nhỏ nhẹ nói:

- My Nương sẽ thuộc về công tử.

Lâm Trung Quân cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Tại hạ sẽ suy nghĩ lại xem Tăng My Nương phu nhân và thiên chức sát nghiệp của Lâm Trung Quân. Cái nào lớn hơn?

Lâm Trung Quân nói rồi toan xoay bước đi thì My Nương vội vã nói:

- Chẳng nào My Nương có thể gặp lại công tử.

Trung Quân buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Phu nhân đừng nên chờ đợi điều đó. Nếu tại hạ thấy cần thì sẽ tự tìm đến với phu nhân.

Y nói rồi thi triển khinh công, vụt cái băng mình ra ngoài nhà mồ rồi mất hút vào bóng đêm trong khu mộ địa. My Nương đứng thẫn thờ nhìn vào bóng đêm, chất lưỡi vài tiếng như thể nuối tiếc không thể lôi kéo được Lâm Trung Quân ở lại Tuyệt hoa lâu. Sau những tiếng chất lưỡi đó My Nương lại buông tiếng thở dài lắc đầu nhẩm nói:

- Tiếc thật... Phải chi Trung Quân lưu lại Tuyệt hoa lâu thì hay biết chừng nào. Đâu dễ tìm được một sát thủ như y.

My Nương vừa nói vừa dỗi mắt thìn vào bóng đêm như thể chờ đợi mong ngóng Lâm Trung Quân sẽ quay trở lại mà nhận lời thỉnh cầu của mình.

Bóng đêm vẫn khóa lấp không gian phía trước, đem đến cho Tăng My Nương sự vô vọng khi nghĩ đến Lâm Trung Quân sẽ quay lại. Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, My Nương mới chịu rời ngôi nhà mồ.

-- o O o --

Hồi 3

Biết Mà Không Biết

Trong bộ gấm y rất đường hoàng ra dáng một phong lưu công tử, Trương Quảng chấp tay sau lưng bước vào Tuyết Hoa Lâu. Vẻ phong lưu của Trương Quảng khiến những nàng kỹ nữ phải chú nhãn ngay đến y.

Hai ả kỹ nữ bước ra tiếp Trương Quảng.

Mỗi người một bên nắm tay Trương Quảng níu kéo. Trương Quảng rút hai tay lại nhìn hai nàng kỹ nữ từ tốn nói:

- Ta hạ nghe đồn đãi Tuyết Hoa Lâu là tòa lâu nhiều thú vui nhất kinh thành Trường An. Nhị vị cô nương có thể cho tại hạ biết ở đây có gì vui nào?

Nàng kỳ nữ bên trái níu tay Trương Quảng:

- Công tử hãy lên thư phòng cùng với Mịch Mịch, tất sẽ biết ngay ở đây có gì vui ngay thôi.

Mịch Mịch vừa nói vừa ép người vào Trương Quảng như thể muốn đu lấy họ Trương.

Trương Quảng nhường mầy nói với Mịch Mịch:

- Mịch Mịch cô nương nói thật đấy chứ?

Mịch Mịch chưa kịp trả lời thì ả đứng bên phải đã lên tiếng:

- Công tử không phải lo chuyện đó. Nếu Mịch Mịch không cho công tử được những khoảnh khắc vui vẻ thì Bản Bản sẽ bồi tiếp công tử.

Trương Quảng gật đầu:

- Hay lắm... Tại hạ sẽ chịu theo ý nhị vị cô nương một lần mới được. Để xem Tuyết Hoa Lâu có gì vui không. Nhưng...

Trương Quảng bỏ lưng câu nói giữa chừng buộc Mịch Mịch và Bản Bản chú ý đến mình rồi nói tiếp:

- Nhưng nếu tại hạ không cảm thấy gì là và vui vẻ thì nhị vị cô nương sẽ bồi đáp cho tại hạ cái gì nào?

Mịch Mịch nói:

- Công tử muốn gì Mịch Mịch và Bản Bản cũng bồi tiếp.

- Nếu như tại hạ muốn gặp một người... Và người đó là chủ nhân của nhị vị cô nương...

Mịch Mịch và Bản Bản có dám thỉnh không?

Mịch Mịch và Bản Bản nheo mầy nhìn Trương Quảng:

- Công tử muốn gặp ai?

- Khi nào tại hạ cảm thấy không được vui vẻ sẽ nói... Chứ bây giờ thì chưa nói được...

Bởi Mịch Mịch và Bản Bản có thể cho tại hạ những khoảnh khắc vui vẻ kia mà.

Mịch Mịch và Bân Bân cùng phá lên cười.

Bân Bân nói:

- Công tử không chỉ vui vẻ, mà sau này còn không quên Mịch Mịch và Bân Bân
- Thế thì tốt quá!

Bân Bân và Mịch Mịch đưa Trương Quảng lên gian thượng khách phòng.

Trương Quảng vừa yên vị thì hai nàng đã sà vào người chàng. Mịch Mịch bá lấy vai Trương Quảng vốn vã nói:

- Chàng uống rượu gì?
- Nếu ở đây có thứ rượu nào ngon nhất nàng hãy đem ra đây phục vụ bổn thiếu gia.

Bân Bân đứng lên:

- Thiếp mang đến cho chàng ngay.

Bân Bân rời bàn đến kệ để rượu. Nàng ta chọn lấy vò rượu "Thiệu nữ nhi hồng" bưng đến. Vừa khui nắp vò rượu, Bân Bân vừa nói:

- Đây là hảo tửu Thiệu nữ nhi hồng ngon nhất ở kinh thành Trường An... chàng sẽ không tìm đâu ra được vò rượu ngon như thế này ngoài Tuyệt Hoa lâu.

Nhìn lại Bân Bân, Trương Quảng nói:

- Nàng nói thật chứ?

Bân Bân gật đầu:

- Thật mà!

Chuốc đầy chén rượu Thiệu nữ nhi hồng, Bân Bân bưng chén áp vào môi Trương Quảng nhỏ nhẹ nói:

- Thiếp mời chàng!
- Đa tạ... đa tạ!

Trương Quảng không bưng lấy chén rượu mà ngửa mặt để Bân Bân chuốc rượu vào miệng mình. Bân Bân vừa đổ rượu vào miệng Trương Quảng, thì bất thành linh Trương Quảng vùng lên, phun rượu ra bàn.

Bân Bân bối rối nói:

- Chàng sao vậy?

Trương Quảng chau mày, lắc đầu nói:

- Rượu này ta uống không được... Nhạt lắm... Nhạt lắm... Có lẽ nó chỉ được dùng cho nữ nhân thưởng thức thôi.

Mịch Mịch vội đứng lên:

- Để Mịch Mịch đi lấy rượu khác cho chàng vậy.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Mới chỉ thưởng thức rượu thôi, bổn thiếu gia đã mất vui rồi. Nhưng hy vọng vò rượu sau sẽ ngon hơn vò rượu này.

Mịch Mịch nói:

- Chàng yên tâm... Chắc chắn vò rượu sau sẽ ngon hơn vò rượu của Bân Bân.

Nghe Mịch Mịch thốt câu này, Bân Bân lườm nàng.

Mịch Mịch thản nhiên với ánh mắt của Bân Bân, bước đến kệ chọn vò rượu Trạng nguyên hồng. Bưng vò rượu đến bàn, nàng chuốc ra chén. Mịch Mịch nguýt mắt đưa tình rồi nói:

- Đến lượt thiếp chuốc rượu cho chàng nhé. Hy vọng lần này chàng sẽ không bị sặc như lần trước.

- Bồn thiếu gia mong như vậy.

Mịch Mịch cẩn thận áp chén vào miệng Trương Quảng, nàng dốc rượu từ từ để Trương Quảng uống. Uống cạn chén rượu, Trương Quảng gật đầu nói:

- Đây mới đúng là rượu dành cho nam nhân.

Mịch Mịch bá lấy vai Trương Quảng:

- Thiếp làm cho chàng vừa lòng chứ?

Trương Quảng gật đầu:

- Rất vừa lòng và mãn nguyện.

- Thế chàng thưởng cho thiếp cái gì nào?

Trương Quảng lấy nén bạc trong tay áo đặt vào tay Mịch Mịch. Cầm lấy nén bạc này, Mịch Mịch vồn vã hẳn lên. Nàng ta ép chặt người vào vai Trương Quang.

- Chàng rộng rãi với thiếp quá.

- Bồn thiếu gia sẽ còn rộng rãi hơn nữa, nếu như nàng cho ta những khoảnh khắc vui vẻ.

- Thiếp sẽ hầu hạ chàng thật chu đáo để chàng không bao giờ quên được Mịch Mịch.

Bân Bân bá lấy vai Trương Quảng:

- Công tử chỉ lo cho Mịch Mịch mà quên Bân Bân rồi.

Trương Quảng nhìn qua Bân Bân.

- Bân Bân cô nương đã làm được gì khiến cho bồn thiếu gia vui vẻ nào?

Sắc diện của Bân Bân đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng nói:

- Bân Bân chưa làm gì nhưng chàng cũng phải thưởng Bân Bân đó.

Trương Quảng gật đầu:

- Nàng nói rất đúng. Bồn thiếu gia không nên để mất sự công bằng khi nàng đã nhiệt tình với ta.

Nói rồi Trương Quảng lấy nén bạc thứ hai đặt vào tay Bân Bân. Bóp tay Bân Bân nắm lại nén bạc, Trương Quảng từ tốn nói:

- Nàng đã lấy nén bạc của bồn thiếu gia nhưng chưa làm được gì cho bồn thiếu gia vui vẻ cả. Vậy nàng phải làm cho ta một chuyện.

- Chàng muốn thiếp làm gì?

- Thỉnh mời chủ nhân Tuyệt Hoa Lô Tàng My Nương đến gặp bồn thiếu gia.

Bân Bân bối rối lưỡng lự rồi nói:

- Công tử... Tàng ma ma không bao giờ tiếp khách đâu.

Trương Quảng nhún vai:

- Bọn thiếu gia biết Tăng ma ma không bao giờ tiếp khách. Nhưng nàng chỉ nói với Tăng ma ma có một vị khách rất tâm đắc với Tăng ma ma đang chờ ma ma ở đây... tất ma ma sẽ đến thôi.

Trương Quảng nhượng mày:

- Hay nàng từ chối sự thỉnh cầu của bốn thiếu gia?

- Bân Bân muốn hầu hạ công tử lắm chứ... Muốn nghe lời công tử chứ, nhưng sợ Tăng ma ma sẽ quở trách Bân Bân.

- Ta nghĩ ma ma sẽ không quở trách nàng đâu.

Bân Bân suy nghĩ rồi nói:

- Tuyệt Hoa Lâu vừa xảy ra chuyện... Nên ma ma rất buồn phiền không muốn tiếp người nào.

Trương Quảng gật đầu

- Nếu ma ma không muốn tự đến đây thì hai nàng có thể dẫn ta đến gặp Tăng ma ma chứ?

Mịch Mịch nũng nịu nói:

- Mịch Mịch và Bân Bân không đáng để chàng nhìn tới sao mà cứ khăng khăng đòi gặp Tăng ma ma?

Trương Quảng ngửa lưng dựa vào thành tựa. Nhìn sang Mịch Mịch, chàng nói:

- Thế nàng có gì khiến cho bọn thiếu gia lạ mắt không nào?

Mịch Mịch bưng lấy vò rượu nhưng Trương Quảng đã nhanh tay đoạt lại.

- Bốn thiếu gia tự chuốc rượu uống được mà... Cách thức hầu phục vừa rồi, bốn thiếu gia cũng đã từng kinh qua... Không tạo hứng thú cho bốn thiếu gia lắm đâu.

Mịch Mịch lườm Trương Quảng:

- Để Mịch Mịch múa giúp vui cho chàng nhé.

Trương Quảng gật đầu:

- Thử xem.

Mịch Mịch đứng lên, bước ra ngoài khoảng trước bàn. Nàng ta bắt đầu những động tác uốn éo vừa thô thiển nhưng lại đầy chất gợi dục kích động.

Hai tay Mịch Mịch cứ vuốt theo hai bên hông từ trên xuống dưới rồi lại vuốt từ dưới lên trên. Cùng với động tác đó, nàng cố uốn éo vòng eo yếu không mấy thanh mảnh nhỏ nhắn. Bất thành lình Mịch Mịch kéo trễ y trang của mình xuống qua khỏi vai như thể muốn thoát y để Trương Quảng có thể chiêm ngưỡng thấy nhan sắc của mình.

Trương Quảng nheo mày lắc đầu.

Y khoát tay

- Không không...

Mịch Mịch bẽn lễn.

- Công tử không thích ư?

- Ai lại có thể thích, nhưng bốn thiếu gia thì không thích rồi.

- Tại sao chàng không thích?
- Bởi vì bốn thiếu gia không có cảm hứng đó.

Trương Quảng đứng lên, chấp tay sau lưng, trầm giọng nói với Bân Bân và Mịch Mịch

- Bân Bân và Mịch Mịch không nên mất công làm gì nữa. Hãy đưa bốn thiếu gia đến gặp Tăng ma ma.

Mịch Mịch nhìn Trương Quảng:

- Công tử...
- Mịch Mịch và Bân Bân đừng ngại. Bốn thiếu gia biết chắc hai nàng không bị quở trách đâu... Mà ngược lại còn được Tăng ma ma ưu ái nữa.

Mịch Mịch nhìn qua Bân Bân.

Hai nàng nhìn nhau với vẻ lưỡng lự.

Bân Bân nói:

- Mịch Mịch có thể dẫn công tử đến gặp ma ma mà.
- Sao Bân Bân không dẫn...
- Công tử có biết mấy hôm nay Tăng ma ma rất không được vui về những chuyện xảy ra chứ?

Trương Quảng khoát tay:

- Không cần hai nàng dẫn tại hạ đâu... Tại hạ có thể tìm đến Tăng ma ma... Và hãy tin, chính tại hạ sẽ là người đem niềm vui đến cho Tăng ma ma.

Hai nàng nhìn Trương Quảng với ánh mắt dò xét và tò mò.

Bân Bân nói:

- Có gì công tử cứ muốn gặp ma ma?
- Bởi vì ma ma rất muốn gặp bốn thiếu gia.

Mịch Mịch nói:

- Được rồi... nếu công tử muốn gặp ma ma thì cứ đến tòa biệt lầu trong Hoa viên tất sẽ gặp người. Nhưng công tử muốn đến đó không dễ đâu.

Trương Quảng gật đầu.

- Tốt lắm.. Sự thành tâm hầu phục của hai nàng khiến bốn thiếu gia phải xúc động đó.

Trương Quảng vừa nói vừa lấy hai nén bạc trong ống tay áo đặt lên bàn. Nhìn lại Mịch Mịch và Bân Bân, chàng nói:

- Nếu có duyên, bốn thiếu gia sẽ gặp lại hai nàng.

Trương Quảng bước trở ra biệt phòng.

Rời khu Tuyệt hoa lâu, Trương Quảng đi thẳng vào khu hoa viên. Theo lối mòn trái sỏi, Trương Quảng đến tòa biệt lầu có dây hoa đăng treo phía trước. Từ trên những tầng cây, có bốn người với khinh thuật cao siêu lướt xuống chặn chàng lại.

Gã đại lực có bộ mặt rỗ chằng rỗ chịt và ánh mắt cá chết lạnh lùng nhìn chàng.

- Tiểu tử... Đứng lại... Ngươi không được đến đây.

Trương Quảng nhìn gã đó, ôm quyền nói:

- Nếu tôn huynh muốn tại hạ đi thì hãy nói với Tăng ma ma một lời giúp tại hạ.

Gã đại lực chau mày gần giọng nói:

- Tiểu tử muốn nhắn gì?

Trương Quảng ôm quyền từ tốn nói:

- Hắc Quỷ Nhứt Kỳ Thiên Môn Cao Thảm Phú sẽ tìm đến Tăng ma ma.

Bộ mặt rõ ràng rõ chít của gã đại hán những tưởng muốn chảy xệ xuống. Y nhìn Trương Quảng từ đầu đến chân:

- Tiểu tử... Phải chăng ngươi là sứ giả của Hắc quỷ nhứt kỳ thiên môn phái đến?

Trương Quảng chấp tay sau lưng nhìn gã mặt rõ nói:

- Tôn huynh nghĩ tại hạ là gì cũng được. Nhưng nếu Hắc quỷ nhứt kỳ thiên môn đến mà tôn huynh chặn đường như chặn đường tại hạ, e rằng mạng của huynh chẳng thể nào giữ được. Tại hạ dám khẳng định với tôn huynh, những tuyệt chiêu của Hàn gia không thể nào đối địch lại với Hắc quỷ nhứt kỳ thiên môn.

Đôi chân mày của gã đại lực mặt rõ nhíu lại.

- Tiểu tử... ngươi biết cả Hàn Bạch này à?

- Trên tay tôn huynh là ngọn liễu đao, có ba vòng xuyên, đã cho tại hạ biết thân thế của tôn huynh.

- Hay thật. Nhìn binh khí biết thân thế của người.... Hàn mỗ bội phục người đó

Được... Hàn mỗ sẽ nhắn với Tăng ma ma

- Nếu không có gì bất tiện. Hàn huynh nhắn với Tăng ma ma, tại hạ có thể giúp cho Tăng ma ma rất nhiều. Lúc này tại hạ nghi Tăng ma ma rất cần tại hạ.

- Tục danh của ngươi là gì?

- Trương Quảng.

- Hàn mỗ sẽ nói với Tăng ma ma... giờ thì ngươi có thể đi được rồi.

Trương Quảng nhượng mày:

- Khi nào Tăng ma ma đuổi, Trương Quảng sẽ đi ngay.

Hàn Bạch lưỡng lự rồi nói:

- Thôi được... ngươi chờ ở đây.

Hàn Bạch quay bước đi thẳng vào trong tòa biệt lâu.

Trương Quảng chấp tay sau lưng bước đến bên khóm hoa cúc ngắm nhìn. Bộ dạng của chàng rất ư nhàn tản và ung dung.

Ba gã kia thì chăm chăm nhìn Trương Quảng như thể sợ chàng bất ngờ chui xuống đất hoặc thăng thiên lên trời.

Một lúc sau Hàn Bạch quay trở ra. Y bước đến Trương Quảng trầm giọng hỏi:

- Trương công tử muốn gặp Tăng ma ma có chuyện gì?

Trương Quảng nhìn Hàn Bạch từ tốn nói:

- Câu hỏi này của Tăng ma ma hay của Hàn huynh?

Hàn Bạch lưỡng lự một lúc. Chân diện của y lộ rõ những nét bối rối và lúng túng.

Mãi một lúc sau, y mới nói:

- Cửa Hàn mỗ.

Trương Quảng ôm quyền:

- Hàn huynh miễn thứ cho tai hạ không thể trả lời câu hỏi của Hàn huynh.

Mặt của Hàn Bạch đanh hẳn lại bởi câu trả lời của Trương Quảng:

- Người không muốn trả lời ta à?

- Tại hạ không phải không muốn, mà đúng ra là không tiện trả lời Hàn huynh.

- Nếu là câu hỏi của Tăng ma ma... Người có trả lời không?

Trương Quảng ôm quyền:

- Tại hạ cáo từ.

Trương Quảng nói rồi quay bước. Hàn Bạch gọi giật lại:

- Đứng lại.

Trương Quảng dừng bước, quay lại đối mặt với Hàn Bạch.

- Hàn huynh có điều chi chỉ giáo?

Hàn Bạch gần giọng nói:

- Ma ma đang chờ người... Vào đi.

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ Hàn huynh đã mở đường.

Nói rồi Trương Quảng xá y, mới chấp tay sau lưng ung dung tiến thẳng vào tòa biệt lầu. Đập vào mắt Trương Quảng là vóc người thon thả của Tăng ma ma đang đứng bên cửa sổ quay lưng về phía y. Trương Quảng bước đến sau lưng Tăng ma ma, nhưng vẫn giữ sự im lặng cứ như không muốn khuấy động sự trầm tư của vị mỹ phụ có nhan sắc kiều xa đài các kia.

Trương Quảng đứng như thế một lúc lâu mà vẫn không lên tiếng.

Sự im lặng của Trương Quảng buột ma ma phải nhìn lại. Tăng Mỹ Nương chỉ khẽ hỏi:

- Trương công tử muốn gì ở Mỹ nương mà lại im lặng không nói?

Trương Quảng điềm nụ cười mỉm rồi nói:

- Tại hạ không dám phá đi sự trầm ngâm suy tưởng của Tăng ma ma. Bởi tại hạ nghĩ ma ma đang suy nghĩ cách đối phó với Hắc quỷ nhứt kỳ thiên môn Cao Thắm Phú.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Tăng ma ma thoát nhú lại. Mỹ Nương trang trọng nói:

- Sao công tử lại nghĩ Mỹ Nương đang nghĩ cách đối phó với Hắc quỷ nhứt kỳ thiên môn.

Mỹ Nương và Hắc quỷ nhứt kỳ thiên môn Cao Thắm Phú không thù không oán... Còn hơn thế nữa Mỹ Nương là giáo đồ của Thiên môn.

Trương Quảng ôm quyền:

- Mỹ Nương ma ma có thể tự đoán ra mà... Vì sao Hắc quỷ nhứt kỳ thiên môn tìm đến Tuyệt Hoa Lâu. Mỹ Nương biết chứ.

- Phải chăng công tử muốn nói đến cái chết của Tam tuyệt thần sát Tuyệt Hoa Lâu.

Trương Quảng gật đầu.

- Đúng vậy.

- Tam tuyệt thần sát Tuyệt Hoa Lâu là người của Tuyệt Hoa Lâu. Đông Chu, Lợi Thế Vân, Chư Bành đối với Tăng My Nương tình như thủ túc... Họ chết bởi một thích khách có liên quan đến cái chết của Mạc Tuyết Nương năm xưa... Cái chết của họ khiến My nương buồn phiền mấy ngày qua.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Trương Quảng xin được chia buồn với My Nương phu nhân. Tại hạ vừa chia buồn vừa cảnh báo My Nương đừng xem thường Hắc quỷ nhứt kỳ tuyệt thần sát, bởi vì Tam tuyệt thần sát là nghĩa huynh đệ chi giao với họ Cao. Cao Thắm Phú nhứt định không bỏ qua chuyện này.

My Nương gật đầu.

- My Nương đang chờ Cao đàn chủ đến.

Trương Quảng mỉm cười:

- Nếu như Cao đàn chủ biết kẻ thích khách kia là một cao thủ có một không hai trên võ lâm giang hồ. Tại hạ chỉ có thể nói so với Môn chủ Thiên môn, e rằng chẳng kém bao nhiêu đâu. Trên võ lâm chỉ có mấy người như vậy... Tất nhiên Cao Thắm Phú sẽ sớm nhận diện ra gã thích khách lấy mạng Tam tuyệt thần sát là vô ảnh tử kiếm.

My Nương chau mày:

- Cao Thắm Phú sẽ đi tìm Vô ảnh tử kiếm!

Trương Quảng gật đầu:

- Tất nhiên rồi, họ Cao sẽ đi tìm Vô ảnh tử kiếm để đòi nợ máu cho tam tuyệt thần sát... Và điều mà y chắc chắn nhận được... Đó là một cái chết giống như Tam tuyệt thần sát.

- Công tử nói với My Nương những chuyện có có liên can đến My Nương xem nào.

Trương Quảng mỉm cười:

- My Nương ma ma có nghĩ rằng Cao Thắm Phú thì không thể đoán ra những môn chủ Thiên môn tự đặt câu hỏi... Ai đã thuê Vô ảnh tử kiếm lấy mạng Tam tuyệt thần sát chứ. Tại hạ thử sức đoán một điều là môn chủ Thiên môn biết Vô ảnh tử kiếm là đại thích khách lấy chức nghiệp sát nhân làm phương châm sống cho mình.

Đôi chân mày vòng nguyệt của My Nương thoát nhú lại:

- Công tử nói ra điều đó có ý gì?

Trương Quảng bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài khu hoa viên, từ tốn nói:

- Tại hạ đã nói đến đây rồi My Nương phu nhân còn chưa hiểu tại hạ sao?

Hai cánh môi của Tăng My Nương thoát mím lại.

- Ý công tử muốn gì?

- Muốn giúp My Nương ma ma... Nhưng đổi lại ma ma phải thành thật với tại hạ.

Đôi chân mày của My Nương nhú hẳn lại.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Hẳn My Nương ma ma sẽ rất lấy làm lạ sao một kẻ vô danh như Trương Quảng lại biết rành những chuyện của My Nương rõ như chính lòng bàn tay tại hạ...

Chỉ vào trán mình, Trương Quảng nói:

- Tại hạ có cái đầu hơn những người khác. Nhờ có cái đầu đó, tại hạ đoán ra kẻ đứng sau Vô ảnh tử kiếm là ai. Nếu như Trương Quảng đoán được thì Môn chủ Thiên môn cũng đoán được.

Quay lại nhìn thẳng vào Tầng My Nương:

- My Nương ma ma chắc sẽ biết được... Chuyện gì sẽ xảy đến cho ma ma rồi chứ?

Trương Quảng lắc đầu:

- Tại hạ tiếc cho ma ma là quá xem thường sự thông tuệ của Thiên môn môn chủ.

Sắc diện của Tầng ma ma từ chỗ bình thường chuyển qua màu tái dần. Suy nghĩ một lúc Tầng My Nương mới nói:

- Công tử muốn giúp gì My Nương nào?

Trương Quảng từ tốn nói:

- Tại hạ ái mộ nhan sắc của My Nương ma ma, mà không muốn nó biến mất khỏi cõi đời này... Chỉ cần My Nương ma ma nghe theo chỉ dẫn của tại hạ.

- Lấy gì để My Nương tin vào lời nói của công tử.

- Cái mạng của tại hạ có thể bảo chứng cho lời nói của tại hạ được chứ?

My Nương nghiêm giọng nói:

- Vì nguyên cớ gì Trương công tử lại vì My Nương chứ?

Trương Quảng mỉm cười:

- Tại hạ đã nói rồi.

- Chỉ vì nhan sắc của My Nương thôi sao hay còn vì nguyên cớ nào khác?

- Chắc chắn là còn nguyên cớ khác nữa, nhưng lúc này tại hạ chưa tiện nói.

My Nương nhìn thẳng vào mắt Trương Quảng.

- My Nương xem như công tử đã biết tất cả đi. Biết trong sự suy đoán của công tử chứ chẳng có chứng có cớ gì cả. Thế công tử sẽ giúp My Nương thế nào đây?

- Tầng ma ma hẳn rất thích Vô ảnh tử kiếm ở bên cạnh ma ma. Ngoài Vô ảnh tử kiếm ra còn có Minh Thần Cung. Có Minh Thần Cung và Vô ảnh tử kiếm, chắc ma ma chẳng còn ngại Thiên môn nữa...

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Trương Quảng nói tiếp:

- Lời nói của tại hạ có đúng không nhỉ?

My Nương chau mày nhìn Trương Quảng.

- My Nương quá bất ngờ với sự xuất hiện của công tử và càng bất ngờ ngạc nhiên hơn khi nghe những lời nói từ cửa miệng của công tử phát ra.

Nhìn lại My Nương Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Ngạc nhiên và bất ngờ... Nhưng những lời nói của tại hạ có đúng không?

Nói xong, Trương Quang điểm nụ cười mỉm.

My Nương nhỏ giọng nói:

- My Nương đã thỉnh cầu Lâm Trung Quân ở lại Tuyệt Hoa Lau, nhưng Lâm Trung Quân đã từ chối.

Trương Quàng cười khẩy:

- Tại hạ có thể giúp My Nương ma ma.

My Nương nhìn sững Trương Quàng.

- Trương công tử giúp được ư?

Trương Quàng gật đầu.

- Hãy đặt niềm tin vào tại hạ.

- Trương công tử cần gì ở My Nương?

- Rất nhiều... Nhưng trước hết là sự thành tâm của My Nương đối với tại hạ.

My Nương khẽ gật đầu.

- My Nương chỉ ợ...

Trương Quàng cướp lời My Nương:

- My Nương ma ma hãy chuẩn bị đại yến đón người mà My Nương cần tới.

- Đó là ai?

- Lâm Trung Quân.

-- o O o --

Hồi 4

Giáng Thế Ngọc

Hội con mắt đều đổ dồn vào thiếu nữ có khuôn mặt tròn trĩnh biểu lộ sự thông minh. Nhưng nếu chỉ có khuôn mặt sáng đó thôi thì cũng chưa thể khiến mọi người đang có mặt ở đây chú ý đến nàng.

Ngoài khuôn mặt xinh xắn, dáng người thanh mảnh ra, trên người nàng khoác chiếc áo ngọc trai, có đính kèm đôi "Huyết châu" lấp lánh. Có lẽ chính chiếc áo ngọc trai khoác trên bờ vai khiến mọi người phải chú ý đến nàng.

Nàng đi cùng với một lão nhân, đôi mắt sáng ngời với chòm râu dài đen nhánh.

Lão nhân chẳng có nét gì đặc biệt cả, nhưng đi cạnh nàng nên buộc người ta phải chú ý đến lão.

Hai người ngồi xuống bàn. Gã tiểu nhị hối hả bước ra. Y khúm núm nói:

- Tiểu thư và lão trượng dùng chi?

Nàng nhìn sang lão trượng cất tiếng thật nhỏ nhẹ:

- Thấm đại thúc dùng món gì.

Thấm Mộc Cương nhìn gã tiểu nhị nói:

- Người cho lão Thấm một bình trà nóng và hai chiếc bánh bao.

Gã tiểu nhị gật đầu.

Y quay sang thiếu nữ.

- Tiểu thư dùng chi ạ?

- Tiểu nhị cho Giáng Thế Ngọc những thức ăn như đại thúc.

Gã tiểu nhị khom người xá rồi lui bước.

Gã tiểu nhị đi rồi Thấm Mộc Cương mới nhìn Thế Ngọc nói:

- Thế Ngọc ốm yếu như vậy...

- Nếu đại thúc ăn những món ăn đậm bạc mà vẫn có sức thì Thế Ngọc vẫn có thể bắc chước đại thúc mà.

Thấm Mộc Cương lắc đầu thở hắt một tiếng rồi nói:

- Nha đầu... Người có để ý gì không.

Thế Ngọc lắc đầu.

- Diệt nữ đầu có để ý gì. Chẳng lẽ đại thúc muốn chỉ điều gì lạ cho Thế Ngọc thấy à

- Diệt nữ... Khi đi trên giang hồ... Người phải tinh mắt để ý nhìn người. Võ lâm giang hồ là chốn hiểm ác. Nếu không tinh mắt biết lường trước mọi sự việc sẽ dễ gặp họa lắm đó.

Thế Ngọc lờm Thấm Mộc Cương.

- Điều nay Thấm đại thúc dạy Thế Ngọc hoài... Còn có điều gì khác nữa hơn.

- Chỉ mỗi một điều đó thôi, Thẩm đại thúc học suốt cả đời mình rồi đấy. Trong võ lâm giang hồ, không phải ai cũng như ai đâu.

- Thẩm đại thúc yên tâm... Dù con là ai đi nữa một khi biết bên cạnh Thể Ngọc là Thẩm Mộc Cương, Thiên Cương Tôn Giả hẳn chẳng ai dám làm gì Thể Ngọc đâu.

Thẩm Ngọc Cương vuốt râu, chau mày nói:

- Diệt nữ đừng chủ quan như vậy... Núi cao còn có núi cao hơn. Người tài còn có người tài hơn. Huống chi lòng của con người thì không bao giờ đo được. Trên người Giang Thể Ngọc là chiếc áo "ngọc trai" cùng đôi huyết châu, có thể ví như kim tỵ giáp trên đời chỉ có một không hai. Rất dễ khiến cho người ta nảy lòng tham đó.

- Nếu vậy con sẽ cưới chiếc áo ngọc trai.

Thẩm Mộc Cương lắc đầu.

- Không... Thể Ngọc không được cưới chiếc áo đó ra... Bởi vì nó là vật hộ thân của Thể Ngọc. Chiếc áo kia quý bao nhiêu đi nữa cũng không thể so sánh với sinh mạng của Giáng Thể Ngọc đâu. Ngay cả Thẩm Mộc Cương cũng không thể bì được với Giáng Thể Ngọc.

Nàng lườm Thẩm Mộc Cương, nhỏ giọng nói.

- Đại thúc chỉ nể mặt mẫu thân mà thôi. Người võ lâm không biết có giống đại thúc không.

- Tất nhiên phải giống lão Thẩm rồi. Trên võ lâm chỉ có một Minh thần cung chứ đâu có hai Minh thần cung. Chỉ có một Minh thần cung cũng chỉ có một mình cung chủ mà thôi.

Nàng bèn lên nhìn lão Thẩm rồi liếc nhìn mọi người tại ngôi thảo quán này.

Gã tiểu nhị bưng ra một bầu trà nóng cùng đĩa bánh bao đặt xuống bàn. Thể Ngọc cầm lấy chiếc bánh bao, vô tình mắt nàng nhận được ánh mắt từ gã nho sinh có khuôn mặt rất phong lưu ngồi đối diện.

Nàng ngượng ngùng bỏ chiếc bánh bao xuống.

Lão Thẩm nói:

- Thể Ngọc sao không ăn?

Nàng nhỏ giọng nói:

- Đại thúc có người nhìn diệt nữ.

- Ai đâu nào.

- Gã nho sinh ngồi bàn đối diện với Thể Ngọc và đại thúc

Thẩm Mộc Cương vuốt râu, bóc lấy một chiếc bánh bao nhìn Thể Ngọc nói.

- Chỉ một gã nho sinh hủ lậu nhìn thôi, diệt nữ đã ăn không được rồi. Đừng để tâm đến gã thư sinh đó.

Lão Thẩm nói rồi cắn lấy một miếng bánh bao nhai ngon lành, trong khi Thể Ngọc phải dời mắt nhìn ra bên ngoài như thể muốn tránh ánh mắt của Trương Quảng.

Lão Thẩm lắc đầu nói.

- Diệt nữ vì ánh mắt của tên nho sinh hủ lậu kia mà ăn không được, để Thẩm lão phu đuổi hẳn đi cho diệt nữ ăn vậy.

Thế Ngọc lắc đầu.

- Không không...Người ta đâu có làm gì Thế Ngọc và đại thúc đâu... Đại thúc đừng đuổi người ta đi.

- Vậy cũng được.

Lão nói rồi bốc thêm một chiếc bánh bao nữa cho vào miệng ăn ngon lành, ăn xong hai chiếc bánh bao, lão phẩm bưng chén trà. Đến lúc này thì Trương Quảng mới bước qua bàn Thẩm Mộc Cương và Giáng Thế Ngọc.

Thẩm Mộc Cương cau mày nhìn Trương Quảng. Lão gằn giọng nói...

- Tiểu tử. Bàn của lão phu không có chỗ cho người ngồi.

Trương Quảng gượng cười, ôm quyền nói:

- Văn bối không có ý muốn ngồi chung với Trương bối và Minh thần cung chủ đâu.

Lão Thẩm hất mặt.

- Thế người qua đây làm gì?

- Văn bối buộc phải cất bước qua bàn tiền bối vì muốn giữ lại cái mạng cho tiền bối đó.

Lão chau mày:

- Giữ lại cái mạng cho lão phu.

Trương Quảng gật đầu:

- Tiền bối không tin thì cứ uống chén trà đó. Chén trà đó là chén trà độc.

Thẩm Mộc Cương nhìn lại chén trà:

- Sao tiểu tử biết đây là chén trà độc.

- Mũi văn bối có thể ngửi được bách độc. Cho dù là vô ảnh chi độc.

- Vậy sao.

- Nếu tiền bối không tin thì cứ uống chén trà trên tay người.

Thẩm Mộc Cương lưỡng lự.

Thế Ngọc nói:

- Đại thúc. Chúng ta có cách thử độc

Nàng vừa nói vừa lấy cây trâm cài trên mái tóc nhúng vào chén trà. Chén trà chẳng có gì thay đổi cả. Nàng nhìn Trương Quảng nói:

- Công tử đã say rồi... Trong chén trà không có độc.

Trương Quảng lắc đầu.

- Tại hạ nói có độc là có độc. Người hạ độc lão tiên sinh đây biết tiên sinh là người lịch lãm trên chốn võ lâm giang hồ nên có cách hạ độc tinh vi mới xứng với lão tiên sinh chứ.

Trương Quảng mỉm cười.

- Nếu tiên sinh không tin... xin mời uống chén trà này.

Lão Thẩm cười khẩy một tiếng.

- Lão phu là người lịch lãm trên võ lâm giang hồ nên có cách thử độc khác, Thế Ngọc.

Lão xoay mặt vào trong gọi lớn:

- Tiểu nhị.

Gã tiểu nhị hồi hả bước ra. Y khúm núm ôm quyền nói:

- Lão trưởng cần chi nữa à.

Lão Thẩm chỉ chén trà trên tay mình.

- Tiểu nhị... Nghe lão nói đây, trong chén trà này có độc phải không.

Gã tiểu nhị tròn mắt nhìn lão Thẩm:

- Ai nói như vậy vào...

- Chính vị công tử này nói với lão phu.

Gã tiểu nhị nhìn sang Trương Quảng.

- Túc hạ, ta và túc hạ không thù không oán sao lại ngậm máu phun người được chứ.

Trương Quảng ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ ngửi được mùi độc được. Nên cảnh báo lão tiên sinh đây có độc công mà thôi

Gã tiểu nhị hừ một tiếng rồi nói:

- Độc công... Nếu không có độc...Tiểu tử tính sao với tiểu nhị đây.

Lão Thẩm khoát tay.

- Không cần phân bua nhiều...Nếu như tiểu nhị nói chén trà này của lão không có độc thì người hãy uống ngay trước mặt lão Thẩm. Bằng như có độc người cũng không dám uống.

Gã tiểu nhị ôm quyền từ tốn nói:

- Cung kính không bằng phụng mạng. Tiểu nhị xin được minh chứng cho lão tiên bối ngay tại đây. Trong chén trà này không có độc.

Gã nói rồi đón lấy chén trà dốc vào miệng mình.

Y nuốt cổ nói:

- Trà của tiểu nhân rất ngon thế mà vị công tử này nói có độc. Tiên bối trường tri gã dùm tiểu nhị.

Thẩm Mộc Cương nhìn Trương Quảng. Lão chờ một lúc nhưng chẳng thấy tiểu nhị có biểu hiện gì mới lên tiếng:

- Tiểu tử... Người nghĩ thế nào về nhận định của người. Người đúng là kẻ hồ đồ.

Trương Quảng ôm quyền nói.

- Nếu tiên bối cho tại hạ là kẻ hồ đồ xin cứ dùng trà của tiên bối. Còn nếu cho tại hạ đúng, thì có thể dùng bầu trà của tại hạ.

Thẩm Mộc Cương khoát tay.

- Lão phu không thích vay mượn của ai

Gã tiểu nhị lườm Trương Quảng.

- Hừ. Nếu trong trà có độc thì ta đã chết rồi. Túc hạ đúng là kẻ ngậm máu phun người.

Tiểu nhị ta không nhin túc hạ đâu đó...

Trương Quảng nhìn gã tiểu nhị ôn nhu nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm... Túc hạ là người của Đường Môn. Phàm người Đường Môn đều dùng độc công thần kỳ. Và thậm chí luyện được cả độc công qua hơi thở của họ.

Túc hạ hẳn có luyện độc công nên tóc của túc hạ đổi màu vàng nhạt. Hơi thở của túc hạ thở ra độc khí.

Gã tiểu nhị quắc mắt nói:

- Đúng là hồ đồ... Ta không thềm nói chuyện với kẻ hồ đồ đâu.

Gã tiểu nhị nói rồi quay bước đi vào trong.

Lão Thẩm nhìn Trương Quảng nói:

- Tiểu tử... lão phu e tiệm này sẽ đóng cửa bởi những lời nói vô căn, vô cớ của người, nói cho cùng thì lão phu đây cũng cảm kích sự lo lắng của người đối với lão phu đó.

Lão cười khẩy rồi nói tiếp:

- Thẩm lão phu cảm kích nhưng không cho người một chỗ ngồi chung bàn với lão đâu

Thẩm Mộc Cương nói dứt câu dốc chén trà đổ vào miệng. Lão chép lưỡi nói:

- Trà rất thơm và rất ngon. Tiểu tử đã làm ta mất một chén trà ngon cho gã tiểu nhị rồi.

Lão Thẩm nói dứt câu thì mặt đanh hẳn lại. Thấy lão đanh mặt Giáng Thể Ngọc liền hỏi:

- Thẩm đại thúc có chuyện gì vậy.

Lão Thẩm chống tay từ từ đứng lên nhìn Thể Ngọc nói:

- Đúng là có độc công.

Lão nói xong, ngồi xuống vận công để khống chế chất độc trong nội thể.

Gã tiểu nhị từ nhà sau bước ra cùng với hai người nữa. Hai người đó cũng có mái tóc màu hung trông thật quái gở.

Gã tiểu nhị nhìn Thẩm Mộc Cương nói:

- Thiên dương Tôn giả, Thẩm Mộc Cương. Hôm nay là ngày tận số của lão rồi.

Thẩm Mộc Cương nhìn ra tiểu nhị và hai người có mái tóc quái gở. Lão nheo mày nói:

- Hàm Cật và Hàm Côn... Hai người đó à.

Hàm Cật và Hàm Côn nhìn lão Thẩm:

- Sự lịch lãm giang hồ trong Thiên cương tôn giá đâu để phải bị trúng vô ảnh chi độc của Hàm Cật và Hàm Côn.

Hàm Côn ve cằm nói:

- Thẩm Mộc Cương... Lão biết mình sắp chết rồi chứ.

Thẩm Mộc Cương mím giọng nói:

- Mặc dù lão phu trúng độc vô ảnh của các người nhưng không dễ chết đâu.

Gã tiểu nhị nói:

- Lão sắp chết đến nơi rồi... nhưng trước hết ta phải thu nạp tên nho sinh thú này, suýt nữa làm hỏng chuyện của huynh đệ chúng ta

Y vừa nói vừa giơ hữu thủ có sắc màu đen kịt toan vỗ tới Trương Quảng.

Trương Quảng khoát tay thét lớn:

- Không.

Gã tiểu nhị gằn giọng nói:

- Nho sinh thúì... Người muốn nói gì trước khi chết.
- Tại hạ chỉ muốn nói ba vị còn có thời để giữ mạng mình đó. Ở đây ngoài Thảm tiên sinh ra còn có Minh thần cung chủ... ba vị chắc chắn không phải là đối thủ của Minh thần cung chủ đâu.

Gã tiểu nhị nường mày nói:

- Nho sinh thúì nói ai là Minh thần cung chủ.
- Chính tiểu thư đây là Minh thần cung chủ.

Hàm Cật gắt giọng nạt ngang:

- Nho sinh thúì... người đúng là kẻ hồ đồ trông gà hóa phụng...Ngoài chiếc áo ngọc trai danh bất hư truyền của Minh thần cung ra, nha đầu kia đâu phải là Minh thần cung chủ.

Trương Quảng nhìn lại Thể Ngọc:

- Hóa ra tiểu thư không phải là Minh thần cung chủ.

Thể Ngọc gật đầu:

- Công tử đã nhìn lầm người rồi.
- Nhìn lầm...xem ra số của tại hạ đã tận.

Trương Quảng nhìn lại gã tiểu nhị, ôn nhu nói:

- Cho dù tiểu thư đây không phải là Minh thần cung chủ, nhưng là người của Minh thần cung, các vị chẳng lẽ dám đối mặt với Minh thần cung. Mặc dù Đường môn cũng có danh có tiếng trên võ lâm giang hồ, nhưng chắc chắn không phải là môn phái có thể đối chọi sánh với Minh thần cung được

Gã tiểu nhị gần giọng nói:

- Điều đó không cần người lo... chúng ta sẽ đoạt chiếc áo Thiện ngọc kia rồi tính sổ với Minh thần cung chủ sau mà. Nhưng trước hết ta phải lấy cái mạng thúì của người trước.

Gã vừa nói vừa dựng đứng hữu thủ đen xì công tới vùng thượng đẳng của Trương Quảng.

Lão Thảm bối rối thét lớn:

- Né tránh đi...

Mặc cho lão thét, Trương Quảng vẫn đứng trơ ra như pho tượng, chính vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi trảo độc của gã tiểu nhị bổ đến vùng thượng đẳng của Trương Quảng thì Giáng Thể Ngọc mới ra tay.

Nàng chỉ đẩy nhẹ ngọc thủ chặn ngang bóng trảo công của gã tiểu nhị, đã đánh bật nó qua bên. Bóng trảo vỡ vào chiếc bàn cạnh Trương Quảng.

- Chát.

Hứng trọn bóng trảo công của gã tiểu nhị, chiếc bàn gãy vụn và bốc khói mùn ngụt.

Bọn thực khách trong thảo điểm đều bật đứng lên, rút binh khí.

Giáng Thể Ngọc bước lên trước mặt Thảm Mộc Cương và Trương Quảng định nhãn nhìn Hàm Cật, Hàm Côn và gã tiểu nhị nói:

- Mặc dù bốn cô nương không phải là cung chủ nhưng các người cũng đừng xem thường bốn cô nương chứ. Bởi vì bốn cô nương là người của Minh thần cung kia mà.

Gã tiểu nhị cười gằn rồi nói:

- Nha đầu... có bán linh được bao nhiêu mà thốt những lời đó chứ. Bốn đàn chủ Tiêu Chí sẽ đích thân vui vẻ với nha đầu.

Thế Ngọc nhú mày hỏi:

- Đích thân vui vẻ với Thế Ngọc... Người nói vậy có ý gì.

Tiêu Chí cười khẩy nói:

- Nàng không biết chút nữa Tiêu đàn chủ sẽ cho nàng biết.

Gã vừa nói vừa xoa tay xem chừng rất cao hứng với vẻ ngây ngô của Thế Ngọc.

Thấy nàng ngây ngô, Tiêu Chí cười phá lên. Y vừa cười vừa nói:

- Đúng là đóa hoa băng trinh mà... Hôm nay trời đãi Tiêu đàn chủ rồi.

Thế Ngọc nheo mày nói.

- Đóa hoa băng trinh.

Nàng nhìn sang Trương Quảng nói:

- Công tử. Y có ý càn rỡ gì thế.

- Nếu tiểu thư không thắng được Tiêu đàn chủ thì đàn chủ sẽ tước đoạt sự trinh trắng của tiểu thư đấy mà.

Nghe Trương Quảng thốt câu này, sắc diện của nàng đỏ bừng.

Quay mắt lại Tiêu Chí:

- Dâm tặc. Người dám sỉ nhục bốn cô nương.

Thế Ngọc vừa nói vừa vận công. Quanh thể pháp nàng xuất hiện một vòm khí công như chiếc bong bóng nước bao bọc cùng với sự xuất hiện của vòm khí công đó thì những đạo cuồng phong cũng xuất hiện cuốn tất cả mọi thứ rào rào buông về phía nhóm cao thủ Đường môn

Tiêu Chí lẫn Hàm Cật, Hàm Côn và bọn cao thủ Đường Môn bị đạo cuồng phong đẩy bước về sau ba bộ. Tiêu Chí nói:

- Vô Minh thần công... chúng ta phải hợp công thôi.

Trong khi gã nói thì thân pháp của Giáng Thế Ngọc từ từ bốc lên khỏi mặt đất chiếm lĩnh độ cao bốn trượng thần không.

Trong khi nàng phiêu bồng chẳng khác thần nữ từ trên cõi tiên giáng xuống phàm trần, Giáng Thế Ngọc nói:

- Cho dù các người có hợp công cũng không thể là đối thủ của Vô minh thần công đâu.

Nàng nói dứt câu thì một đạo khí xoáy tròn như cơn lốc từ trên cao bổ thẳng xuống Tiêu Chí, Hàm Cật, và Hàm Côn cùng nhóm cao thủ Đường môn.

Ba người kia cũng hợp lực phát chưởng công đón thẳng lấy đạo xoáy kinh của Giáng Thế Ngọc

- Âm...

Trương Quảng phải tháo lui ba bộ.

Tiêu Chí, Hàm Cật, Hàm Côn và bọn cao thủ Đường môn bị búng lên khỏi mặt đất cùng với ngôi thảo điểm sau lưng chúng.

Tất cả chẳng khác nào những chiếc lá khẽ bị cuốn phăng bởi đạo xoáy kinh Vô minh thần công.

Bọn chúng bị quăng đi trên mười trượng rơi xuống đất như những quả chín rụng khỏi cành. Trong khi đó Giáng Thể Ngọc từ từ hạ thân xuống một cách nhẹ nhàng.

Tiêu Chí, Hàm Cật, Hàm Côn và bọn cao thủ lồm cồm đứng lên. Người nào cũng đều có vẻ mặt tái nhợt tái nhợt.

Tiêu Chí nói:

- Chúng ta đi thôi.

Không cần Tiêu Chí phán lệnh lần thứ hai, tất cả đều lui nhanh như thể bầy cừ non chạm mặt với chúa sơn lâm.

Giáng Thể Ngọc đánh giọng nói.

- Các người định chạy đi đâu.

Nàng toan rượt theo thì Trương Quảng gọi giật lại:

- Tiểu thư.

Nàng dừng bước nhìn lại chàng.

Trương Quảng nói:

- Tiểu thư nên để cho họ một sinh lộ... Lúc này việc cần trước mắt là giải độc cho Thẩm tiên sinh.

- Công tử... Để Thể Ngọc bắt bọn người Đường môn kia giao giải dược cho Thẩm đại thúc.

Trương Quảng lắc đầu:

- Thể Ngọc cô nương chỉ tốn công vô ích thôi. Tại hạ biết Đường môn chỉ chế độc công chứ không bao giờ chế giải độc công.

Thể Ngọc bối rối nhìn lại Thẩm Mộc Cương:

- Thẩm đại thúc!

Thẩm Mộc Cương nhìn nàng gật đầu nói:

- Vị tiểu huynh đệ đây nói rất đúng... Đường môn chỉ chế tạo độc công chứ tuyệt nhiên không chế giải độc công. Tạm thời đại thúc đã khống chế được chất độc trong nội thể không phát tác ra ngoài... Nhưng muốn trục độc công ra khỏi nội thể của Lão Thẩm chắc phải nhờ đến Cung Chủ.

Thể Ngọc nói:

- Thẩm đại thúc... chẳng lẽ chúng ta phải quay về Minh thần cung?

Lão Thẩm lắc đầu.

- Thẩm Mộc Cương đã nhận lệnh của cung chủ... không thể nào quay về khi chưa hoàn thành trọng trách của mình.

Thể Ngọc nhìn lại Trương Quảng.

- Trương công tử có cách chi trực độc trong nội thể của Thảm đại thúc.

Trương Quảng nhìn Thảm Mộc Cương.

- Tại hạ có biết chút ít y thuật... để tại hạ thử. Nếu may mắn có thể trực được độc công trong nội thể của Thảm tiên sinh.

Lão Thảm nhìn Trương Quảng:

- Lão Thảm may mắn gặp được quý nhân sao.

- Thảm tiên sinh cứ xem như ư chúng ta có duyên với nhau vậy.

Lão Thảm gất giọng nói:

- Không ngờ mấy mươi năm lịch lãm trong chốn võ lâm giang hồ hiểm ác chỉ trong phút chốc lão lại bị Đường môn làm nhục trước mặt công tử.

- Võ lâm giang hồ là chốn hiểm ác trùng trùng, bất cứ ai cũng có lúc sa cơ thất thế.

Trương Quảng nhìn lại Giang Thể Ngọc:

- Thể Ngọc tiểu thư... Chúng ta nên tìm chỗ nào khác an toàn hơn để tại hạ dùng y thuật trực độc công cho lão tiên sinh.

Thể Ngọc gật đầu. Nàng từ tốn nói:

- Có Thể Ngọc bên cạnh công tử tin đi... Sẽ không một ai dám làm phiền đến công tử đâu.

-- o O o --

Hồi 5

Ân Tượng Ma Tôn

Trương Quảng rời gian thảo xá bước ra ngoài, chạm mặt ngay với Giang Thể Ngọc. Nàng chặn chàng lại hỏi

- Công tử... tình trạng của Thảm đại thúc như thế nào rồi... Công tử cho Thể Ngọc biết được không?

Trương Quảng nhìn nàng mỉm cười nói

- Tạm thời thì độc công cũng được tại hạ dùng kim châm trục ra ngoài... Nhưng Thảm tiên bối muốn phục hồi lại như xưa chắc phải mất trọn một con trăng để tịnh dưỡng. Nếu như lúc này Thảm tiên sinh không tịnh dưỡng mà vẫn tiếp tục dụng võ công... E rằng sẽ bất lợi.

Nàng nhìn Trương Quảng

- Công tử đúng là một thần y... Thể Ngọc bội phục vô cùng.

- Tiểu thư đừng quá đa lễ như vậy. Tại hạ chỉ làm theo chức trách của mình thôi.

Chàng nhìn Thể Ngọc nói:

- Thể Ngọc tiểu thư và Thảm tiên bối định đi đâu vậy?

- Thể Ngọc và Thảm đại thúc đến Hàm Đan.

- Tại hạ cũng có việc đến Hàm Đan.

Trương Quảng mỉm cười.

Thể Ngọc bẽn lẽn nói:

- Vậy là chúng ta có thể đi chung một đường. Huynh đến Hàm Đan có chuyện gì vậy?

- Chuyện nhỏ thôi... Hàm Đan là nơi phồn hoa đô hội nên tại hạ phải đến. Còn tiểu thư?

- Thể Ngọc đến gặp một người. Người đó có tiếng tăm lừng lẫy trên chốn võ lâm giang hồ.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Nghe tiểu thư nói tại hạ có thể đoán ra người đó rồi.

Nàng chớp mắt, nheo mày với vẻ ngơ ngác nhìn Trương Quảng:

- Thể Ngọc chưa nói mà Trương huynh có thể đoán ra à?

- Trương Quảng chỉ đoán mò thôi không biết có đúng hay không.

- Huynh đoán xem. Nếu đúng, Thể Ngọc ngạc nhiên vô cùng đó.

- Nếu Trương Quảng đoán không lầm thì Thể Ngọc và Thảm đại thúc đến Hàm Đan gặp Môn chủ thiên môn Đoàn Bất Quần.

Nàng sững sờ nhìn Trương Quảng:

- Đúng như vậy... sao Trương huynh có thể đoán được Thể Ngọc đến Hàm Đan gặp môn chủ Thiên môn Đoàn Bất Quần.

- Nếu chịu khó suy nghĩ một chút thì sẽ đoán được thôi.

- Huynh có thể nói cho Thể Ngọc biết huynh suy nghĩ thế nào mà đoán ra.

Trương Quảng nhìn nàng:

- Thể Ngọc là người của Minh thần cung... Nếu tại hạ đoán không lầm, nàng là một trong những người được cung chủ ưu ái nhất.

Sắc diện Thể Ngọc ửng hồng. Nàng gượng gật đầu:

- Thể Ngọc không dấu gì huynh... Thể Ngọc là ái nữ của cung chủ.

- Thảo nào nàng mới được cung chủ cho bận chiếc áo ngọc trai danh bất hư truyền này.

- Phải chăng chính chiếc áo ngọc trai, huyết ngọc đã minh chứng huynh đã nhìn lầm Thể Ngọc là mẫu thân.

Trương Quang gật đầu:

- Chỉ nhìn lầm thôi, tại hạ suýt chết đó. Nếu nàng không có võ công thần kỳ siêu việt.

Nàng ngượng ngùng nói:

- Thể Ngọc đâu thể để cho bọn Đường môn bức hiếp huynh được.

- Không có võ công như Trương Quảng cũng là điều bất lợi.

- Huynh không có võ công à?

Trương Quảng gật đầu.

Nàng vốn vã nói:

- Huynh có muốn học võ công không? Thể Ngọc sẽ truyền thụ lại cho huynh.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trương Quảng không thích học võ công.

Trương Quảng chấp tay sau lưng nhìn vào khoảng không phía trước ánh mắt, chàng như thể chìm vào một cõi xa xăm nào đó. Buông một tiếng thở dài, Trương Quảng nói:

- Võ công chỉ đem đến những điều phiền lụy cho bản thân mà thôi. Thà không biết võ công còn hơn.

Thể Ngọc ngấm nhìn Trương Quảng.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Trương huynh lạ quá.

Trương Quảng nhướng mày:

- Nàng thấy Trương Quảng có điểm gì lạ nào?

Nàng ngượng ngùng rồi nói:

- Thể Ngọc thấy ở huynh có cái gì đó rất thần bí và khó hiểu nữa.

Điểm nụ cười mỉm, Trương Quảng nói:

- Đã sinh ra làm người thì ai cũng có điều khó hiểu cả. Minh thân cung cũng à chốn thần bí trong giới võ lâm giang hồ. Thậm chí người võ lâm còn khó với nhau, ai có được võ công của minh thân cung chủ sẽ là võ lâm minh chủ thiên hạ vô địch.

Thế Ngọc nheo mày:

- Ai luyện võ công cũng muốn mình là thiên hạ vô song không.

Nàng lắc đầu.

- Thế Ngọc không có ý đó. Nhưng cũng không muốn cho giới võ lâm xem thường Minh thần cung.

Trương Quảng khề gật đầu.

- Trên võ lâm giang hồ, ngoài Thiếu Lâm tự còn có các phái khác nhưng trong võ lâm chỉ những môn phái sau đáng để thiện tâm phục khẩu phục.

Thế Ngọc nhìn Trương Quảng nói:

- Huynh nói xem, đó là những môn phái nào?

Trương Quảng nghiêm giọng nói:

- Một là Minh thần cung của Thế Ngọc tiểu thư, hai là Thiên môn, ba là Võ Đang phái với Huyền Không chân nhân, và Thiên Vân trang chủ Du Cát Đằng. Tất cả những phái đó chia võ lâm thế tứ trụ.

Nhìn Thế Ngọc, Trương Quảng mỉm cười nói:

- Trương Quảng nói như thế có đúng không nhỉ?

- Huynh nói rất đúng... Nhưng...

- Nhưng sao?

- Thế Ngọc nghe Thẩm đại thúc nói võ lâm đúng là chia thành thế tứ trụ. Nhưng nay thì còn ba trụ theo thế chân vạc. Bởi Thiên Vân Trang không còn nữa.

Trương Quảng gật đầu:

- Trương Quảng có nghe nói đến điều này.

Thế Ngọc nói:

- Kiến văn võ lâm của Trương huynh uyên bác như vậy hẳn huynh biết chuyện gì xảy đến cho Thiên Vân trang chứ?

Trương Quảng lắc đầu:

- Đâu phải chuyện gì Trương Quảng cũng biết đâu. Tất cả những gì Trương Quảng biết, thiên hạ đều biết đấy mà. Nhưng chỉ vì không muốn nói ra thôi.

Thẩm Mộc Cương từ trong thảo xá bước ra.

- Trương công tử biết gì về Thiên Vân Trang.

Trương Quảng nhìn lại Thẩm Mộc Cương:

- Thẩm tiên bối!

Thế Ngọc nói:

- Đại thúc khỏe rồi chứ?

- Đã đỡ nhiều rồi.

Thẩm Mộc Cương nhìn Trương Quảng

- Lão phu nghe Trương Công tử đối đáp với Thế Ngọc lão phu ngỡ ngỡ kiến văn của công tử rất uyên bác... Chắc công tử cũng biết về huyết án Thiên Vân Trang chứ?

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Văn bối chỉ nghe thiên hạ nói lại thôi...

Thẩm Mộc Cương lắc đầu:

- Lời của thiên hạ đôi khi không đúng sự thật .
- Kiến văn của văn bối nhờ vào những lời bàn khảo của thiên hạ.
- Nếu như những lời nói đó không đúng...
- Văn bối không dám bàn đến.

Thẩm Mộc Cương khẽ gật đầu:

- Lão Thẩm hỏi công tử điều đó vì lão Thẩm không tin vào lời của Bá nhân.

Trương Quảng ôm quyền:

- Thế theo Thẩm tiên sinh thì có gì khác không?
- Lão Thẩm có biết Thiên Vân Trang chủ Du Cát Đằng khi võ lâm khởi phát huyết lệnh tróc nã Thiên Vân trang vì Du trang chủ là Ân Tướng Ma tôn. Điều đó khiến lão phu bất ngờ vô cùng.

Trương Quảng ôm quyền hỏi:

- Sao Thẩm tiên bối lại thấy bất ngờ.
- Lão Thẩm không tin Du Cát Đằng trang chủ là Ân Tướng ma tôn gì, Du trang chủ chẳng lẽ vừa là đại thiện vừa nhân vừa là Ân tướng ma tôn giết người không gớm tay. Điều đó hoàn toàn trái nghịch với phong thái đỉnh thiên lập địa của Du trang chủ.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Nếu Du Cát Đằng trang chủ nghe được những lời nói của Thẩm tiên bối... Không chừng sẽ siêu thoát ngay đấy.

Chàng ôm quyền nói tiếp:

- Chuyện của tiên nhân văn bối không dám bàn thảo đến. Văn bối chỉ nói những điều mình biết mà thôi.

Thẩm Mộc Cương khẽ gật đầu:

- Chuyện đó đã trải qua tám năm nay rồi... Võ lâm cũng đã quên không ai nhắc đến nữa. Nhưng mỗi lần nhắc đến Thiên Vân trang lão Thẩm lại cảm thấy bồn chồn vô cùng.
- Sao Thẩm tiên sinh lại bồn chồn?
- Sao lại không bồn chồn... Mấy trăm nhân mạng điều bị thảm sát trong một đêm... Mà tất cả võ lâm đều có nhúng tay vào.

Thế Ngọc sa sầm mặt hỏi Thẩm Mộc Cương:

- Thẩm đại thúc... Minh thần cung của chúng ta có tham gia...

Thẩm Mộc Cương buông tiếng thở dài:

- Minh thần cung cũng là một trụ của võ lâm... khi huyết lệnh ban ra... Chúng ta đâu thể đứng ngoài cuộc được.

Trương Quảng nheo mày:

- Thế từ lúc Thiên vân trang của Du Cát Đằng trang chủ bị tiêu diệt khỏi võ lâm giang hồ, Ẩn tướng ma tôn còn xuất hiện không?

Thẩm Mộc Cương vuốt râu:

- Ẩn tướng ma tôn không còn xuất hiện nữa thì đích thị Du Cát Đằng trang chủ là Ẩn tướng ma tôn rồi. Ai cũng nghĩ như vậy. Nhưng lão Thẩm một lần diện kiến Du trang chủ. Biết qua Du trang chủ, thì không tin vào chuyện đó.

Trương Quảng cười mỉm rồi nói:

- Chỉ có tiên sinh là không tin thôi... Tất cả mọi người đều tin.

Chấp tay sau lưng nhìn Thẩm Mộc Cương, Trương Quảng nói tiếp:

- Phàm những kẻ có độc tâm thì không bao giờ lộ chân tướng thật. Cương tiên sinh biết được chân tướng thật của y.

- Lão Thẩm cũng nghĩ như ư Trương công tử... Nhưng nghĩ đến Thiên Vân Trang, trong lòng vẫn cứ canh cánh không yên.

Thế Ngọc nhìn lão Thẩm:

- Sự lịch lãm của đại thúc khiến cho đại thúc áy náy phải không?

- Có lẽ vậy.

Trương Quảng nhượng mày:

- Không chừng Thẩm tiên sinh áy náy nên mới bi người của Đường Môn dùng độc bức hại đó.

Lão Thẩm bật cười thành tiếng. Lão vừa cười vừa nói:

- Lần này Trương công tử nói sai rồi.

Trương Quảng ôm quyền:

- Văn bối nói sai chỗ nào?

- Không phải vì sự áy náy của lão phu mà bọn cao thủ Đường môn muốn sát hại lão Thẩm này đâu.

- Thẩm tiên sinh nói xem, vì cái gì mà bọn cao thủ Đường môn muốn bức hại tiên sinh?

- Chẳng qua bọn tiểu nhân đó muốn đoạt chiếc áo ngọc trai của cung chủ thôi.

- Hóa ra là vậy.

Nhìn lại Thế Ngọc, Trương Quảng nói:

- Nếu chiếc áo ngọc trai này khiến cho thiên hạ động lòng tham, Thế Ngọc sao không cởi nó mà cất đi chứ.

Lão Thẩm lắc đầu:

- Đây... Trương công tử lại sai nữa rồi.

- Không phải chuyện gì Trương Quảng cũng biết... Nếu cái gì Trương Quảng không biết Thẩm tiên sinh chỉ giáo thêm cho văn bối.

Thế Ngọc mỉm cười nói:

- Trương huynh đừng xem thường chiếc áo ngọc trai của Minh thần cung chủ đó. Mặc dù nó được kết bằng ngọc trai nhưng chẳng khác gì kim tỳ giáp. Mẫu thân lo lắng cho Thế

Ngọc lần đầu tiên rời Minh quân thần cung mới buột Thể Ngọc mặc vào chiếc áo ngọc trai này.

Trương Quảng gật đầu nói:

- Trương Quảng cũng có nghe nói đến sự thần kỳ của chiếc áo ngọc trai huyết châu... Nhưng bạn nó để chuốt lấy kiếp họa thì chẳng nên bạn làm gì?

Nhìn Thể Ngọc, chàng mỉm cười nói:

- Luyện võ công để chịu nhiều phiền phức, nay phải giao thủ với người này, mốt thì tranh dành với người nọ... Thà chẳng có võ công an nhàn hơn. Cũng như bạn chiếc áo ngọc trai nay phải đối phó với đạo tặc, mốt thì bị người dòm ngó đang tranh đoạt, thà không bạn nó còn hơn.

Thẩm Mộc Cương nhượng mảy:

- Nếu võ lâm ai cũng như Trương công tử cả thì chẳng bao giờ còn có sự tranh đoạt danh và quyền. Võ lâm giang hồ không còn là chốn hung chiến nữa. Nhưng như vậy thì không phải bản chất võ lâm.

Trương Quảng ôm quyền xá Thẩm Mộc Cương.

- Đa tạ tiên sinh đã chỉ giáo.

Thể Ngọc nói:

- Thẩm đại thúc... Nay đại thúc đã bị trúng độc công của Đường môn... Đại thúc cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng... Chuyến đi này hay để một mình Thể Ngọc đi cũng được.

Thẩm Mộc Cương nhượng mảy:

- Không được đâu... Thẩm đại thúc phải đi cùng với Thể Ngọc... Đâu thể để Thể Ngọc đi một mình.

Thể Ngọc nhìn sang Trương Quảng rồi nhìn lại Thẩm Mộc Cương:

- Đại thúc, Trương huynh nói tạm thời đại thúc chưa thể vận dụng được công lực. Rủi có chuyện xảy ra... Đại thúc chỉ gặp họa mà thôi. Huống chi Thể Ngọc đi còn có Trương huynh nữa.

Thẩm Mộc Cương vuốt râu lắc đầu:

- Thể Ngọc... Trương công tử đâu có võ công... Trương Quảng bảo vệ cho mình còn không được lấy gì bảo vệ cho Thể Ngọc.

Thể Ngọc buông tiếng thở dài:

- Nhưng đại thúc phải tịnh dưỡng để điều hòa chân khí đồng hóa giải độc công trong đại thể của đại thúc.

- Dù gì đi nữa lão Thẩm cũng không để Thể Ngọc đi một mình đến Hàm Đan. Huống chi Thiên môn và Minh thần cung cũng chẳng có mấy thiện cảm với nhau. Nếu có chuyện gì xảy ra cho Thể Ngọc, Đại thúc biết nói sao với cung chủ đây.

- Đại thúc... Thể Ngọc tự lo cho mình được mà... Huống chi còn có Trương huynh bên cạnh nữa.

Lão Thẩm cương quyết lắc đầu:

- Không... Đại thúc phải đi với Thể Ngọc.

Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Sau khi lo xong chức phận của Minh thần cung, lão Thẩm sẽ thông hành đón Đường môn hỏi tội Môn chủ Đường môn, dám để cho thuộc nhân hạ độc lão Thẩm.

Lão Thẩm vừa nói dứt câu thì bất thành linh một người hắc y trường bào, che chân diện bằng vuông lụa đen xuất hiện. Hắc y nhân vừa xuất hiện Thể Ngọc chau mày bước lên án ngữ trước mặt lão Thẩm và Trương Quảng.

Nàng gằng giọng nói:

- Tôn giá là ai?

- Bốn sứ được lệnh diêm chúa đến đưa hồn Thiên cương tôn giả Thẩm Mộc Cương về phò hội diêm vương lão gia.

Mặt Thể Ngọc sa sầm. Nàng đành giọng nói

- Tôn giá biết Thẩm Mộc Cương tôn giá là người của Minh thần cung chủ hay không?

Hắc y nhân nhạt nhẽo đáp lời nàng:

- Bốn sứ chỉ muốn thực hiện chức nghiệp của mình... Không màn đến lão Thẩm là người của ai.

- Nói vậy tôn giá xem thường Minh thần cung quá rồi đấy?

- Ngoài chức nghiệp ra, bốn sứ chẳng quan tâm đến điều gì?

Thể Ngọc hừ nhạt một tiếng:

- Không chừng Thể Ngọc phải cho tôn giá biết uy phong của Minh thần cung như thế nào

Nàng vừa nói vừa vận chuyển Vô minh thần công. Vòm khí công xuất hiện bao bọc lấy thể pháp nàng.

Hắc y nhân thấy Thể Ngọc vận hóa công phu Vô minh thần công nhưng chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào sau ánh mắt. Đôi uy nhãn của y vẫn chăm chăm hướng vào Thể Ngọc như thể dò xét chân ngươn nội lực của nàng đạt tới cảnh giới nào.

Thân pháp của Thể Ngọc từ từ bốc lên cao bốn trượng.

Đạt đến độ cao cần thiết, nàng phát động dòng xoáy kinh vô minh chưởng.

- Ầm...

Không gian chấn động dữ dội.

Bụi cát mù mịt chẳng thể nào nhận được người nào nữa

Thể Ngọc từ từ hạ thân xuống. Nàng những tưởng đối thủ đã bị vô minh thần công chưởng của mình búng lên khỏi mặt đất giống như bao cao thủ Đường môn.

Nhưng khi cát bụi tản mát thì hắc y nhân vẫn đứng sừng sững ngay trước mặt nàng.

Thẩm Mộc Cương biến sắc thét lớn:

- Thể Ngọc... Chạy đi.

Lão vừa nói vừa dựng đứng song chưởng vỗ thẳng vào hắc y nhân, hai đạo thiên cương chưởng chạm vào bức tường ảo khí che chắn phía trước Hắc y nhân.

Hai đạo thiên cương chưởng của Thảm Mộc Cương tan biến vào cõi vô hình vô sắc.

Thảm Mộc Cương chưa kịp tụ khí đề phòng thì ảo khí từ phía hắc y nhân cuộn cuộn lao về phía lão.

Thể Ngọc thét lên:

- Đại thúc cẩn thận.

Lời còn đọng trên miệng nàng thì ảo khí đã nện thẳng vào ngực lão Thảm.

Thân ảnh của lão Thảm bị búng khỏi mặt đất quăng về sau năm trượng.

Thể Ngọc điểm mũi hài băng đến bên lão Thảm

Máu trào ra miệng lão Thảm trông thật khủng khiếp. Lão bóp tay nàng:

- Ẩn tướng... Ma tôn...Thể Ngọc... chạy đi.

Thể Ngọc lắc đầu

- Thể Ngọc không bỏ đại thúc đâu.

Nàng vừa nói vừa xoay ngoắc lại thì chạm mặt với hắc y nhân mà lão Thảm cho là Ẩn tướng ma tôn.

Thể Ngọc không chút chần chừ phát động vô minh thần công thẳng vào hắc y nhân.

Nàng vừa phát động vô minh thần công vừa quát:

- Đỡ chưởng

Đạo xoáy khí vô minh thần công của nàng chạm vào ảo khí của hắc y nhân.

- Âm...

Thân xác Thể Ngọc tựa chiếc lá rơi bị cơn lốc dữ bốc lên khỏi mặt đất quăng đi năm trượng và lững xuống đất.

- Huych...

Trương Quảng chạy đến đỡ nàng lên:

- Thể Ngọc phải chạy thôi.

Hắc y nhân bước thẳng đến bên Thảm Mộc Cương và tuyệt nhiên không màn đến Giáng Thể Ngọc và Trương Quảng.

Y rọi hai luồng hung nhân vào mặt Thảm Mộc Cương.

Thảm Mộc Cương chỗi tay ngồi lên.

Lão nhìn hắc y nhân gượng nói:

- Tại sao Ẩn tướng ma tôn tôn giá còn sống. Vậy Du Cát Đằng trang chủ không phải ư?

Hắc y nhân nhìn chằm chằm lão Thảm:

- Đến lúc chết, sao lão vẫn ôm mãi điều thắc mắc đó. Thảm Mộc Cương... Lão biết lão chết vì cái điều lão thắc mắc trong đầu không.

- Vậy điều nghi ngờ của Thảm Mộc Cương là đúng.

- Diêm vương lão gia sẽ trả lời cho lão biết.

Hắc y nhân nói xong từ từ dựng hữu thủ qua khỏi đầu.

Thể Ngọc biết ngay hắc y nhân sẽ dùng chưởng lấy mạng lão Thảm.

Nàng thét lớn:

- Không!

Cùng với tiếng thét đó Thế Ngọc lao đến dụng Vô minh thần chưởng bổ trực diện hắc y nhân ngũ hầu cứu Thẩm Mộc Cương .

- Âm!

-- o O o --

Hồi 6

Bóng Tình

Aặc dù Thể Ngọc đã dùng toàn bộ chân người nội khế phát ra đạo Vô minh thần chưởng công trực diện Ấn tướng ma tôn hắc y nhân, nhưng khi đạo Vô minh thần chưởng của nàng vừa chạm vào vùng ảo khí che chắn Ấn tướng tôn thì sau âm thanh như trời long đất lở thì chính nàng bị hất đi như chiếc lá khô, trong khi Ấn tướng ma tôn vẫn còn đủ thời gian dụng chưởng vỗ vào đại huyết bách hội của Thẩm Mộc Cương.

- Bốp!

Hứng trọn chưởng ảnh của Ấn tướng ma tôn, thủ cấp lão Thẩm vỡ toang ngay trước mắt Trương Quảng. Cái chết của lão Thẩm khiến Trương Quảng thoát rùng mình.

Bước vội đến bên Giáng Thể Ngọc, đang nằm bất động dưới đất, Trương Quảng xốc nàng lên vai, toan tìm đường đào thoát thì Hắc y nhân Ấn tướng ma tôn gọi giật lại:

- Tiểu tử đứng lại.

Trương Quảng nhìn lại Ấn tướng ma tôn.

Hắc y nhân Ấn tướng ma tôn chấp tay sau lưng lưng lững tiến thẳng đến trước mặt Trương Quảng. Chạm vào đôi uy nhân hừng hực toát ra từ thần quang của Ấn tướng ma tôn, mồ hôi xuất ra trán chàng.

Ấn tướng ma tôn nhìn chằm chằm vào mắt Trương Quảng gần giọng nói:

- Tiểu tử là ai?

- Tại hạ họ Trương. Tục danh Trương Quảng, một kẻ vô danh tiểu tốt trên đời này.

- Bốn tọa nghĩ tiểu tử không hề vô danh chút nào. Tiểu tử hẳn đã nghe đã thấy mọi lời nói lên hành động của bốn tọa.

Trương Quảng gật đầu:

- Tại hạ không phủ nhận.

- Tiểu tử nghĩ sao về những lời nói của Thẩm Mộc Cương và bốn tọa.

Nhìn thẳng vào mắt Hắc y nhân Ấn tướng ma tôn chẳng một chút e dè, Trương Quảng nghiêm giọng hỏi:

- Tại hạ không quan tâm đến những lời nói của tôn giá và Thẩm tiến bối. Trương Quảng chỉ muốn biết tôn giá có định giết tại hạ không mà thôi.

- Thế theo Trương tiểu tử... Bốn tọa có nên lấy mạng tiểu tử không?

- Tôn giá đã hỏi, Trương Quảng buộc phải trả lời. Tôn giá không nên chặn tuyệt đường sinh lộ của Trương Quảng.

- Vì lý do gì?

- Bởi vì Trương Quảng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không đáng để tôn giá phải giết. Thứ hai, nếu tôn giá cương cường quyết định chặn tuyệt sinh lộ của tại hạ thì tôn giá có thể chết chìm với tại hạ. Một người có võ công cao thâm và tiếng tăm lừng lẫy khắp cõi trung nguyên như tôn giá, chết chung với một tiểu tử vô danh chẳng có tiếng tăm gì... Không chừng tôn giá làm rạn danh tại hạ mà biến người thành kẻ hữu danh vô thực.

- Bốn tọa phải để người sống ư?

- Tôn giá chỉ có mỗi cách đó thôi.

Đôi chân mày Hắc y nhân Ẩn tướng ma tôn nhíu lại.

- Để người sống, thì người biết nhiều quá... Nên bốn tọa buột phải giết người.

Hắc y nhân Ẩn tướng ma tôn vừa nói vừa áp đôi bàn vào nhau.

Trương Quảng lắc đầu:

- Tôn giá hãy suy nghĩ lại... trước khi hành sự lấy mạng tại hạ, tôn giá xem trong tay Trương Quảng tiểu tử có thứ gì.

Hắc y nhân chau mày nhìn xuống tay Trương Quảng

Trong tay Trương Quảng là một quả cầu đen nhánh. Y buột miệng hỏi:

- Quả cầu trong tay tiểu tử là gì vậy?

- Tại hạ vốn không có võ công nên mới dày công chế tác ra quả cầu này. Uy lực của nó vô cùng khốc liệt, một khi tại hạ kích hỏa nó, trong vòng phạm vi mười trượng, cho dù tôn giá có thần công cái thế, khinh công siêu phàm cũng không thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Tại hạ đặt cho nó cái tên là Thiên lôi tử.

- Người nói thật không?

- Lời nói của tại hạ rất thật.

- Nếu người cho bốn tọa thấy uy lực của Thiên lôi tử, bốn tọa sẽ cho người sinh lộ.

- Ngoài sinh lộ của tại hạ ra còn có thêm sinh lộ của Giáng Thể Ngọc.

- Người đòi hỏi quá... Tại sao người lại lo cho nha đầu đó?

- Tại hạ hành y đạo thấy người phải cứu không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hắc y nhân Ẩn tướng ma tôn cười khẩy rồi nói:

- Được... Bốn tọa sẽ cho nha đầu Thể Ngọc một sinh lộ, nhưng trước tiên người phải cho bốn tọa thấy uy lực của Thiên lôi tử.

- Tại hạ sẽ cho tôn giá thấy ngay đây. Mời tôn giá tránh qua.

Hắc y nhân Ẩn tướng ma tôn đứng hẳn qua một bên cách Trương Quảng bốn trượng.

Trương Quảng bóp mạnh quả cầu trên tay mình. Một âm thanh khô khốc phát ra.

- Cộc!

Sau âm thanh đó Trương Quảng quăng mạnh quả cầu ra xa. Một tiếng nổ phát ra chấn động cả không gian. Kèm theo tiếng nổ là những đạo kinh rào rào thổi bay cả đất đá về tám phương tứ hướng. Cát bụi mù mịt chẳng còn thấy được bóng người.

Ẩn tướng ma tôn bát giác lùi hẳn lại ba bộ.

Trương Quảng cấp Thể Ngọc lùi nhanh về sau ba bộ rồi nhìn Hắc y nhân.

Chờ cho cát bụi tan hẵn, không gian trở lại bình thường, Hắc y nhân nhìn lại Trương Quảng

- Thiên lôi tử của tiểu tử quả là lợi hại. Người đã dùng rồi còn đâu quả thứ hai để ép bốn tọa.

Trương Quang lắc đầu:

- Trong người tại hạ lúc nào cũng có hai quả để phòng thân. Nhưng tại hạ tin tôn giá không phải là kẻ nuốt lời, bội ngôn.

Hắc y nhân Ấn tướng ma tôn hừ nhạt một tiếng:

- Thôi được Bốn tọa cho người đi đó.

Trương Quảng ôm quyền:

- Đa tạ tôn giá!

Ấn tướng ma tôn gần giọng nói:

- Trương tiểu tử... Nếu muốn bốn tọa trọng dụng, hãy tạo cho bốn tọa thật nhiều Thiên lôi tử. Bốn tọa sẽ cho người cơ hội rất lớn để thành danh với thiên hạ.

- Khi nào tại hạ cần sẽ đến gặp tôn giá. Bây giờ tại hạ cần cứu người hơn.

Trương Quảng nói rồi xốc ngang tiểu yêu Thể Ngọc mà bỏ đi. Hắc y nhân nhìn theo Trương Quảng cho đến khi chàng vác Thể Ngọc đi mất hẵn trong mắt gã.

Rời khỏi được Hắc y nhân Ấn tướng ma tôn, Trương Quảng mới thở như thể trút được gánh nặng trên vai mình. Chàng vác Thể Ngọc đi nhanh như thể sợ Hắc y nhân ấn tướng ma tôn sẽ đuổi theo mình.

Cấp Giáng Thể Ngọc vào một khe đá gần đó, thì Trương Quảng phát hiện ra một cửa động. Không chút ngần ngại, chàng ôm luôn Thể Ngọc vào trong hang. Đặt Thể Ngọc xuống phiến đá bằng phẳng thì nàng cũng hồi tỉnh.

Thể Ngọc buột miệng nói:

- Thể Ngọc đang ở đâu đây?

Nàng nói dứt câu thì buột miệng kêu:

- Ôi cha...

Cùng với tiếng kêu đó, nàng ới luôn một bùm máu đỏ tươi. Thể Ngọc rùng mình.

Toàn thân nàng nổi dày lên lớp gai ốc.

Trương Quảng cầm lấy mạch môn Thể Ngọc bắt mạch. Nhìn Thể Ngọc, chàng nói:

- Nàng đã bị nội thương khá trầm trọng.. Kinh lạc loạn nhịp. Nếu không đả thông huyết trong kinh lạc, Trương Quảng e sẽ có chuyện chẳng lành đối với nàng.

Nói rồi Trương Quảng gom lá khô trước cửa hang, nhóm thành đống lửa.

Thể Ngọc cố đứng lên nhưng rồi không sao đứng nổi. Nàng nhìn Trương Quảng nói:

- Trương huynh... Thảm đại thúc đâu rồi?

- Thảm tiên sinh đã chết rồi.

- Chết rồi ư? Chết bởi Hắc y nhân...

- Đúng... Ngay cả nàng cũng đang bị nội thương trầm trọng không thể coi thường được.

Quay lại bên Giáng Thể Ngọc. Trương Quảng nói

- Trương Quảng sẽ dùng Kim châm mà khai thông ứ huyết trong kinh lạc của nàng... Nàng đồng ý cho tại hạ dùng thủ thuật đó chứ? Nếu như không kịp khai thông ứ huyết thì nàng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma bán thân bất toại vĩnh viễn đó.

- Huynh hãy giúp Thể Ngọc.

Thể Ngọc lo âu nói:

- Trương huynh đừng để Thể Ngọc bị tẩu hỏa nhập ma bán thân bất toại vĩnh viễn.

Trương Quảng gật đầu:

- Trương Quảng không để cho nàng biến thành phế nhân đâu. Chỉ cần nàng đừng nghĩ ta là kẻ vô sỉ hàm hồ.

- Muội không nghĩ Trương huynh là kẻ hàm hồ vô sỉ đâu.

- Thế thì tốt.

Trương Quảng nói rồi toan lột bỏ chiếc áo ngọc trai và y trang của Thể Ngọc.

Thể Ngọc biến sắc.

- Huynh làm gì thế?

- Cởi bỏ y trang, ta mới có thể dụng kim châm được.

Sắc diện nàng đỏ bừng, Thể Ngọc miễn cưỡng nói

- Nếu.... Nếu cởi bỏ y phục của Thể Ngọc... Huynh sẽ nhìn thấy tất cả bên trong Thể Ngọc.

Trương Quảng gật đầu.

- Tất nhiên rồi... Chính vì thế mà ta mới nói nàng đừng nghĩ ta là kẻ vô sỉ.

- Ở... Nhưng cho dù muội không nghĩ huynh cũng thấy.

Nhìn thẳng vào mắt Thể Ngọc, Trương Quảng lắc đầu nói:

- Nàng không có sự lựa chọn nào khác hơn đâu... Ngoài hai điều duy nhất. Một là để ta khai thông kinh mạch bằng kim châm, hai là chờ họa tẩu hỏa nhập ma đến với nàng.

- Huynh không còn cách nào khác ư?

- Không còn cách nào đâu.

- Thế huynh có thể tắt lửa được không?

- Nếu tắt lửa, Trương Quảng đâu có thấy mà hạ kim đúng chỗ ứ huyết được chứ. Nhưng ta có cách khiến cho nàng không phải thẹn thùng.

- Huynh nói đi... Cách gì.

Trương Quảng rút cây kim vàng óng trong chiếc tráp đeo bên hông rồi nhắm đại huyết Bách hội của nàng ghim vào.

Thể Ngọc nhanh chóng nhận được cơn buồn ngủ dữ dội không sao cưỡng lại được.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Thể Ngọc tự đứng buồn ngủ quá...Không gượng được nổi.

- Ta muốn nàng ngủ đó.

Lời nói của Trương Quảng hơn cả tiếng ru vừa ấm vừa nhẹ và chẳng khác nào mật rót vào tai Thể Ngọc, khiến nàng buông ngay thần thức của mình vào giấc ngủ sâu mà chẳng còn biết gì nữa.

*

* *

Thể Ngọc hồi tỉnh lại. Cảm nhận đầu tiên nàng nhận được là bóng Trương Quảng bên đống lửa. Mặc dù tứ chi vẫn còn nặng trĩu, nhưng Thể Ngọc vẫn cố ngồi lên. Nàng toan vận công thì Trương Quảng bất ngờ quay lại.

- Nàng chưa được đụng đến chân khí.

- Nàng đỏ bừng mặt.

Trương Quảng bước đến bên nàng.

- Nàng đã ngủ say ba ngày ba đêm rồi...

Giờ thấy trong người thế nào?

- Muội đã thấy khỏe hẳn rồi.

Trương Quảng lắc đầu.

- Cái gì cũng có thời gian hồi phục. Đừng nôn nóng, ta đã nấu được ít thức ăn cho nàng.

Hãy dùng tạm đi..

Nắm tay Thể Ngọc dịu lại bên bếp lửa, Trương Quảng khơi trong đống tro ra một củ sâm tỏa mùi thơm ngào ngạt. Cẩn thận bóc củ sâm, Trương Quảng đặt vào tay Thể Ngọc.

- Đây là tuyết liên sâm... nó có công dụng trị thương rất hay. Nàng nên dùng nó.

- Sao huynh lo cho muội như vậy.

- Bởi vì ta là một đại phu. Nàng ăn đi.

Thể Ngọc ăn củ sâm. Mùi hương tuyết liên xông lên mũi nàng cùng với vị ngọt thanh từ tuyết liên lan tỏa qua từng góc ngách trong miệng, khiến Thể Ngọc buột miệng thốt:

- Ngon quá.

Trương Quảng mỉm cười.

- Nàng khen ngon là ta mãn nguyện rồi.

Nàng bẻ lấy miếng tuyết liên sâm đặt vào tay Trương Quảng.

- Huynh cùng ăn với muội.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không đâu... Nàng cần hơn.

- Huynh không đói à?

- Huynh đã ăn nhiều..

- Nhưng muội muốn huynh cùng ăn với muội.

- Thể Ngọc là người bệnh hay Trương Quảng là người bệnh.

Nụ cười mím hiện lên hai cánh môi của Trương Quảng. Nhận được nụ cười của chàng, đôi lưỡng quyền Thể Ngọc ửng hồng e thẹn.

Trương Quảng nhìn nàng nói:

- Thể Ngọc rất đẹp.

Câu nói này của Trương Quảng khiến Thể Ngọc thẹn chín cả người. Nàng bẽn lễn nói:

- Huynh có dụng kim châm khai thông kinh lạc cho muội không?

Trương Quảng gật đầu:

- Tất nhiên là có... Nếu như Trương Quảng không dụng kim châm thuật thì Thể Ngọc đã bị bán thân bất toại rồi.

Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài:

- Vậy... Trong lúc Thể Ngọc ngủ vùi... Huynh đã...

Nàng bẽn lễn nhìn lên Trương Quảng.

- Nếu dụng thuật kim châm, nhất định huynh đã nhìn thấy tất cả rồi.

Trương Quảng mím cười:

- Thể Ngọc yên tâm... Cho dù Trương Quảng có thấy cũng xem như không thấy gì cả.

Trương Quảng đứng lên nắm tay nàng:

- Thể Ngọc theo huynh.

Chàng dắt Thể Ngọc đi sâu vào trong hang. Hai người đến một vực hang sâu hun hút.

Trương Quảng chỉ xuống vực sâu đó nói:

- Thể ngọc để ý nhé.

Lời Trương Quảng vừa dứt thì một ánh hào quang từ trong vực lóe lên. Thể Ngọc buột miệng nói;

- Trương huynh... Cái gì vậy?

- Theo huynh đoán thì vật phát hào quang kia chính là Linh chi thạch nhũ. Chỉ những ai có kỳ duyên mới có thể thấy nó mà thôi.

Trương Quảng nhìn nàng:

- Huynh muốn lấy Thạch linh chi cho Thể Ngọc.

- Huynh xuống dưới lấy à? Hãy để cho muội.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không được... Bởi chỉ có mình Trương Quảng biết cách lấy Linh chi ra khỏi đá mà thôi. Nếu sơ sẩy, chúng ta sẽ không lấy được Linh chi đâu. Còn gặp nguy hiểm nữa...

Thể Ngọc lắc đầu:

- Muội không cần đâu.

- Thể Ngọc là người luyện võ công... Không nên bỏ qua cơ hội hiếm có.

- Sao cứ là Thể Ngọc mà không là huynh? Kỳ duyên gặp được linh chi là huynh mới đúng chứ đâu phải muội.

Trương Quảng lắc đầu:

- Huynh dùng nó chẳng được ích lợi gì. Cái huynh cần không phải là Thạch linh chi.

Nàng bẽn lễn nhìn chàng hỏi:

- Vậy cái huynh cần là gì nào?
- Sau này có cơ hội huynh sẽ cho Thể Ngọc biết.

Ánh hào quang lại lóe sáng lan lan nữa.

Trương Quảng nói:

- Thể Ngọc giúp Trương Quảng hái linh chi nhé.

Nàng gật đầu:

- Huynh nói đi... Cần muội giúp gì nào?

Trương Quảng bước đến góc động cầm lấy một ngọn đuốc to. Chàng đánh đá lửa nhóm cay đuốc rồi đặt vào tay Thể Ngọc.

- Chỉ cần Thể Ngọc rọi đuốc cho Trương Quảng thôi.

Nàng lo lắng nói:

- Trương huynh xuống dưới đó nguy hiểm lắm.
- Thể Ngọc yên tâm... Khi còn đề chỏm, Trương Quảng đã từng leo trèo rồi. Không sao đâu. Cho dù gặp được kỳ duyên của tạo hóa ban tặng thì cũng phải đối mặt với hiểm nguy. Chẳng có thứ gì cho không ai bao giờ.

Nói rồi Trương Quảng bám vào dây leo từ từ thả chân lần xuống vực. Đứng trên bờ vực rọi đuốc cho chàng mà tim Thể Ngọc đập như trống trận.

Nàng nhìn xuống Trương Quảng nghĩ thầm:

- Sao huynh ấy lại lo lắng cho mình như vậy?

Một viên cuội bất ngờ rơi khỏi vách đá tạo ra những âm thanh lộp cộp khiến Thể Ngọc càng lo lắng hơn. Nàng nói:

- Trương huynh... cẩn thận đó... Thể Ngọc cần huynh hơn cần Thạch linh chi.
- Thể Ngọc yên tâm... Trước khi chưa lấy được Thạch linh chi ta không để mất mạng đâu mà.

Nói như thế nhưng Trương Quảng phải mất non một canh giờ mới lần đến được Thạch linh chi. Chàng cẩn thận chờ cho nó vụt phát hào quang mới ngắt lấy ra khỏi vách đá- Linh chi vừa bị búng ra khỏi vách đá thì cả một tảng đá to trên vách như thể bị búng ra theo gốc linh chi vỗ vào ngực Trương Quảng.

Chàng chơi vơi, tuột tay rơi tòm xuống vực.

Thể Ngọc chớp thấy, liền thi triển khinh công bằng mình xuống vực sâu. Nàng vươn tay ôm ngang lấy lưng Trương Quảng. Rồi đề khí xoay tròn như chiếc bông vù cấp theo Trương Quảng lướt lên bờ vực.

Chân nàng đã đứng trên bờ vực rồi mà vòng tay vẫn ôm cứng lấy Trương Quảng.

Mặt đối mặt, mắt đối mắt, họ như thể nhập làm một trong sự im lặng. Thể Ngọc thấy rõ mồn một từng giọt mồ hôi trên trán chàng, và ngực lại chàng nghe rõ từng tiếng tim đập của nàng.

Thể Ngọc nói:

- Trương huynh!

Nàng chỉ nói được bấy nhiêu đã bẽn lễn cúi mặt nhìn xuống.

Trương Quảng nhìn nàng gần như không chớp mắt. Mãi một lúc mới lên tiếng:

- Không có muội... Huynh đã chết.

Nàng ngẩng mặt nhìn lên. Ánh thu nhãn của nàng óng ánh bóng tình hương vào mắt Trương Quảng. Đôi ngọc thủ của Thế Ngọc bất ngờ vòng cổ Trương Quảng.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Nếu không vì Thế Ngọc, huynh không gặp nguy hiểm này. Huynh đã vì muội.

Sự im lặng nhanh chóng bao trùm hai người. Sự im lặng kia đã nói lên tất cả những điều mà hai người đang nghĩ về nhau, cuối cùng thì Trương Quảng áp môi vào môi nàng.

Mặt Thế Ngọc nóng bừng, nhưng hai cánh môi thì lại hé mở tiếp nhận nụ hôn của Trương Quảng.

Lần đầu tiên nàng tiếp nhận mối giao cảm từ Trương Quảng, không khỏi thẹn thùng và e dè, nhưng ngoài cảm giác thẹn thùng và e dè đó, lại là thứ cảm xúc rất ngọt ngào, một thứ cảm xúc mà Thế Ngọc không thể nào ngờ tới được. Thứ cảm xúc lâng lâng đa nàng vào miền hoang lạc đầy chất men lạ lùng.

Mặt nàng càng lúc càng nóng bừng bởi nụ hôn của chàng, trong khi trái tim đập rộn rã hơn trong lồng ngực. Tất cả gieo vào trong nàng những cảm xúc vừa lạ lùng vừa mê mẩn.

Bất giác trong đầu nàng trỗi lên ý nghĩ:

- Phải chăng đây là lưới tình mà mẫu thân muốn mình phải tránh xa nó.

-- o O o --

Hết Quyển 1